За Українську Самостійну Соборну Державу!

Воля Народам! *Воля Людині!*

ВИЗВОЛЬНИЙ

ШЛЯХ

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

Ч. 10. (37) Жовтень 1950 Рік III.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ:

1. ..... ПІД ПОКРОВОМ СВ. БОГОРОДИЦІ

2. Д. ..... "ІЗ СМРАДА, ІЗ НЕВОЛІ"

3. П. Гетьманець ..... НІЧНИЙ ЕТЮД

4. Р. О. ..... ІДЕЯ ЧИ БЕЗІДЕЙНІСТЬ ?

5. З істор. укр. нац. ..... ПОЛІТИЧНЕ ЖИТТЯ І УКР. НАЦІОАНІЗМ НА ЗУЗ ПО ПЕРШІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ

6. /"Лісовик" / ..... НЕ НАС СХИЛИТЬ ЯРМУ І СНУ

7. А. К. ..... ХРИСТОС АБО МАРКС

8. Д. Донцов ..... ТИПИ УКРАЇНЦЯ

9. М. Трихрест ..... УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІЯЛІЗМ - ТЯГДО МОСКОВСЬКОГО ІМПЕРІЯЛІЗМУ

10. М. О. ..... ВЧОРА, СЬОГОДНІ І ЗАВТРА

11. М. М. ..... СОЦІЯЛІЗМ І ПРОБЛЕМА ЛІКВІДАЦІЇ КОМУНІЗМУ

12. П. Карий ..... БОЛЬШЕВИЦЬКА "ПРАВДА" ПРО УПА

13. Д. Чечва ..... В ОБІЙМАХ ТУНДРИ

14. Д-р Д. Донцов ..... ДВА ПАТРІОТИЗМИ

15. Проф. Л. Шанковський ... КОЗАЦЬКЕ ПИТАННЯ

16. О. Д. ..... ЗАНЕДБАНИЙ ВІДТИНОК

17. ..... КРАЙОВИЙ ЗДВИГ СУМ-у У В. БРІТАНІЇ

18. ТП. ОУН ..... ПРИВІТАННЯ УКР. МОЛОДІ З НАГОДИ КРАЙОВОГО СВЯТА СУМ-у

19. Р. Б. ..... ГЕТЬ НЕЧИСТІ РУКИ

20. І. В. ..... ЛОВІТЬ ЗЛОДІЯ.....

21. А-га. ..... ПРОЖЕКТОРОМ ПО ЛЖЕПРОПАҐАНДИСТАХ

22. Присутній ..... УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ПРОТИ РОЗБИВАЧІВ

23. ..... ОКОМ І УХОМ: Пан "отаман" партизанить далі... Вже без маски, Як влаштовувались "хитомирські роковини, Готуються кадри тітівців, "Аванс" п. Корецького, "Пропозиція п. Коваленкові..., Дякуємо за признання, Йдуть у "глибоке підпілля".

24. ..... ПОЖЕРТВИ

Визвольний ШЛЯХ
СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК
Ч.10/37. ЖОВТЕНЬ 1950 р. Рік.III.

Під Покровом Св. Богородиці

Свято Покрови Пр.Богородиці - це традиційне свято Української Армії.З найдавніших часів, ще в добі княжої України Св.Покрова була Покровителькою Української Армії. В буряну добу козацької України знову замаяли знамена Св.Покрови над козацькими полками.

А коли по довшій перерві,у час Визвольних Змагань почалась творити Українська Армія, на її бойових знаменах появилась Св.Покрова як символ невмируючости нашої визвольної ідеї і заступництва Богоматері над нашою країною.

В заграваах другої світової війни, коли кращі сини України члени ОУН підносять збройний протест проти окупантів, родиться нова сила українського народу Українська Повстанська Армія /УПА/.

У святочному наказі Головного Командира УПА ген.Тараса Чупринки з 14 жовтня 1947р. читаємо: "Минає п'ять років, як член ОУН Остап почав на Поліссі організувати збройні групи для боротьби з окупантами України.Ці маленькі групи борючись одночасно з німцями і большевицькими партизанами дали початок новим формам визвольно-революційного руху - Української Повстанської Армії".

Святкуючи свято Св.Покрови - Покровительки Української Армії,святкуємо восьмі роковини існування і боротьби Української Повстанської Армії. Цілий український нарід з гордістю глядить на пройдений шлях УПА, яка непохитно держить прапор визволення України і входить в девятий рік боротьби з окупантами.

Організація Українських Націоналістів, що породила і надхнула своїми ідеями УПА, разом з українським народом з почуттям сповнення найвищого обов'язку відмічає сьогодні роковини УПА. Важкий густо зрошений кров'ю шлях революціонерів ОУН,що по першій світовій війні позначувався етапами героїчних зусиль кращих синів і дочок українського народу, закінчився актом відновлення Української Держави 30 червня 1941 року. З того часу, коли гітлерівські наїзники ліквідують проголошення україн-

ЗА ПЕРЕМОГУ НАД ЧЕРВОНИМ КАТОМ !!!

Робота арт.різ. д.Петра

Вибито в друкарні ОУН на Лемківщині.

ської державности, починається бурхливий період збройної боротьби проти німецьких й московських окупантів, який завершується створенням УПА.

На ідейно-політичній базі ОУН формувалася і діє УПА по сьогодні. Ріст українських революційно-збройних сил зродив потребу окремого політичного керівництва і в липні 1944 року, на підпільному з'їзді, твориться Українська Головна Визвольна Рада /УГВР/ якої завданням є очолювати і унапрямлювати українську визвольно-революційну боротьбу аж до здобуття Української Самостійної Соборної Держави.

Рік перед тим за ініціятивою ОУН і УПА скликано в днях 21-23 листопада 1943 року Першу Конференцію Поневолених Народів Европи і Азії. Цей спільний фронт поневолених народів сьогодні оформлений в могутньому Антибольшевицькому Блоку Народів /АБН/. Сповняючи ролю ідейно-політичного надхненника, даючи основну базу творення і вирощування національно-революційних сил, Організація Українських Націоналістів керована С.Бандерою стоїть наділі, як семафор, не тільки збройної боротьби, політичного керівництва нею, але рівнож як остоя ідеологічної основи Воюючої України.

Зараз у вирішальному змагу двох сил, що входять в останній етап боротьби на життя й смерть, Українська Повстанська Армія дає українському народові незламні кадри бійців, які в боротьбі з наїздниками ставлять непохитно мету цілого українського народу: Українську Самостійну Соборну Державу. І знову, як тому сотки років наші предки, княхі дружинники, а опіоля славне запорізьке лицарство, Українська Повстанська Армія обрала за свою Покровительку Святу Богоматір. День Св.Покрови проголошено за день повстання УПА, як традиційне свято Української Армії.

Український нарід, поневолений і тероризований ворогом, разом з УПА молить Святу Богоматір, щоб Вона заступилася перед Престолом Всевишнього за український нарід і виблагала йому волю й самостійність. Жертви які поніс й поносить український нарід, додають нам віри, сили й витривалости в боротьбі за Правду й Волю українського народу. Виховуючись на героїзмі бійців УПА й ОУН, сучасне українське покоління твердо ступає на зустріч майбутньому.

Святкуючи свято УПА на еміґрації, відчуваємо не тільки його зміст але й всі ці героїчні зусилля УПА, ОУН і цілого українського народу. В святі УПА відчуваємо гордість поневоленої нації, непоборну силу й віру українського народу.

Клонимо голови перед упавшими борцями Воюючої України, згадуємо їх з найбільшою гордістю й пошаною і складаємо приречення віддати для ідеї визволення українського народу все, включно з життям.

Ця свята віра і готовість на найбільші жертви українського народу— стає запорукою, що не далекий вже час, коли свято Св.Покрови - свято УПА - відзначуємо на площі Святої Софії, як день побіди української зброї над окупантом України.

Імена тих, що ставили перші основи УПА, Грицаїв-Перебийносів, Івахових, Ковальських, Остапів, Ясенів, Грегітів, Шаблюк, Галайдів, Круків і багато -багато інших старих членів ОУН, запишуться золотими буквами на сторінках історії УПА.

Тому з гордістю дивимося на пройдений шлях і з непохитною вірою йдемо на зустріч майбутньому, на обріях якого горять вогнисті слова заповіту: Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за неї!

„ІЗ СМРАДА, ІЗ НЕВОЛІ"

Хто читав про"Землю Обіцяну" може спитається: чи не за високий це ідеал? Хіба к таку віру можуть мати всі?

Всі напевно ні, лише немногі. Але вони мусять бути, бо за немногими, до вірять, підуть многі, що хитаються. Без них - як вівці без чередника, нарізно брестимуть. В тім є друга основна проблема нашого життя. Перша - це яка віра окрилить нас? І друга - хто є носії тої віри? Перша про те якою силою душі переборимо сумніви, друга - про те хто к нас виведе з пустині, із тьми, із смрада, із неволі? Відповідь на це питання вже дає саме життя.

Не з однакових людей складається спільнота національна. Одні - це ті "незрячі", як їх звав поет, "окрадені". Щоб над ними не стряслося, вони лиш вміють"дивитись і мовчати, та мовчки чухати чуби". Такі потребують помочі інших, і таких є більшість. Другі /бо є і такі/ жирують на загальній біді, і не за одним з

таких, як за Іскаріотом, тужить якась осика. Треті х, це ті немногі, що своїм прикладом ведуть многих. Хібаж не такі як інші? Вже х що ні! І вони як перші, тех скупалися в слезах, що в суміх з кров'ю, заливають край. Та хоч вони "в слезах росли і виросли", але їх замучені руки розв'язались, і - кров за кров, і муки за муки.

В них була запорозька слеза, що "глибоко кореніться в серці, не легко її зворушити, а як видавити, то не морем нудкого жалю, а вихопиться вона полум'ям, кривавою хвилею" /О.Стороженко/. З їх сліз посіяних "виростають ножі обоюдні", що "розпанахають гниле серце" раба, наливають в нього " чистої, святої, козацької крови". А як така кров закружляє в жилах провідної верстви нації, не довго вже тій останній слези лити! Іншим тоді приходить черга плакати.

Але горе тому народові, між яким переводиться ота порода людей! Де гинуть або нидіють ці оборонці нації, гине й вона сама. В часи татарські, писали сучасники, коли "князів кріпость" наших змаліла, або вони головами наложили, то "братія і чада наші в полон ведені биша", а "земля наше іноплеменникам в достояніе бисть". Закликаючи суспільство йти з козаками, казав Богдан Хмельницький - "коли нас, козаків подолають, то, відайте панове, і вас, всіх українців, вогнем і мечем поруйнують і в рабську облечуть одежу" /Величко/.

Знав і Шевченко, що коли "славні запорожці" своїм трупом землю вкрили то й селяни мусіли тую залишену без оборонців, землю на чужинців "орати, та орячи долю проклинати". Майже до наших днів залишився у вдячній пам'яти народній на Україні тип запорожця, як нашої найкращої людини /як у англійця тип джентельмена/, що твердою рукою й мудрою головою боронить і незалежність краю і свободу окремої людини. Як тип людини шляхетної, жертвенної, відважної, великої. Поки водилися в нас ті велетні, доти й пишалася Україна свободою і буйною культурою. Без них, погноєм чужинців ставала. Тому так намагаються вони знищити або здеправувати нашу провідну верству /від голови бо риба гние!/бо знають, що без неї, чередою, слухняною на батіг, стає нація.

Але знають вони також і що інше. Знають, на який героїзм, на яку посвяту здобуваються оті "мільйони Полян, Дулібів і Древлян" українських, коли їх очолюють Остряниці і Хмельницькі. Знають, що гірка тоді буває доля і чужих наймитів, і всякої чужої сили, що пхалася на Україну.

Ось власне ця порода людей, " з чистим серцем", "орлім оком" і "твердими руками", зогиджувана й оббріхувана катована й розстрілювана чужою силою на нашій землі; цей, створений історією, тип "лицаря запорозького" леліяний творчою фантазією Шевченка, Гоголя, Стороженка, - він знову вродився і росте на широкополих ланах окраденої України, збудженої в вогні двох воєн і, на віки проклятого "миру" останніх 30 літ. Росте нова Січ. Многі з них є там, многі тут. Самі може не свідомі духового преображення, що зайшло в них. Як не відразу був свідомий того Шевченків Ярема-Галайда, в якого "виросли крила, що неба достане, коли полетить". За цими людьми й помандрує нарід "із тьми, із смрада, із неволі" в обіцяну землю. Змітаючи геть з дороги все кволе духом і душею хворе. Як у вічно пам'ятний 1648 рік.

Тодішніх Чарнецьких і Вишневецьких могли зломати лише нові люди типу хмельничан, люди великого завзяття, не аби якої мудрости й безоглядної віри. Не польська, інша хмара тепер над нами, інші й Вишневецькі, а щоб зломати їх, треба протиставити їм людей того ж завзяття, яким горіло козацтво в роки Хмельниччини, не делікатних і толерантних провідників, зроджених для спокійних часів.

Діявольська впертість злої сили - вимагає надлюдської віри щоб її звороти.

Виїмкові часи - вимагають виїмкових постатей. Велике завдання - великих, не пересічних людей.

Д.

П.Гетьманець

НІЧНИЙ ЕТЮД...

Ніч над полем дрижить, наче сонна русалка,
місяць ртуттю кричить про марші з вишини.
Ми, спинились, лягли... Тільки тліє цигарка
і біліють навколо грудневі сніги.

Тишина, наче помах єднання і згоди,
тільки іноді кашель, як вістка сумна...
Вже так довго йдемо героїчним походом,
та в серцях в нас зневіри і втоми нема.

Цигарки погасають... Щось дальнє згадалось...
Раптом голос: — Рушати, нас вічність не жде!
Забрязчало залізо, ряди похитались,
тільки відгомін кроків за нами пливе!

Читайте й поширюйте
ВИЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ

ІДЕЯ чи БЕЗІДЕЙНІСТЬ?

Великої праці коштувало витягнути українську політичну думку з того ідеологічного трясовиська, в якім застав її 20-й вік; надати їй повну доктрину, мілітарний характер, організаційні форми, визначати її "за" і "проти". І ось коли, здається наша політична ідея почала приймати окреслену й ясну форму, проти неї розпочався систематичний похід в деяких кругах: проти її виразної ідеї, проти її мінітантного характеру і проти її організаційних форм. Для нас є певне, що нема руху без ідеї, яка його оформлювала б. Без Євангелії - не було б християнської Церкви, без Корана не було б войовчого Ісляму, без марксового "Капіталу" - марксизму, без "Комуністичного Маніфесту" - большевизму... Але тепер показується, коли вірити деяким письменникам, що все це було непотрібне, що якраз цього всього нам не треба. Почалася "дискусія": ніби на літературні теми, але потім перейшла й на політичні. Почали проповідувати нову, що так скажу, принципіяльну безпринципність. Почали говорити, що абсурдом є "говорити" й діяти категоріями якоїсь одної доктрини; що це е"одномаїтність", "педантизм", що це значить"зіштивнення" людської думки, її "згляйшахтування", якась "генеральна лінія", цензура і пр. Почали твердити, що не лише матеріялізм, але й ідеалізм банкротували; що не можна говорити "лише Так, чи лише Ні", що не можна казати: "тільки соціялізм, тільки націоналізм або тільки комунізм"... А що ж робити натомість? Натомість радять шукати якогось "спектру", "гами" "синтези", якої не кажуть. А що ж виходить на практиці? Що не можна проти комунізму мати лише "Ні", але й "Так"?. Творити щось посередне між патріотизмом і большевизмом?. Коли мати одну доктрину є "більш ніх наївно", то значить хіба треба визнавати дві чи три? Значить вільно бути трохи віруючим, трохи безбожником? Трохи самостійником, а трохи федералістом? І Богові свічка і чортові огарок? І чорне і біле? Алеж з їх"синтези" вийде лише щось сіре, а ніяка "гама" чи "гармонія"! А в парі з тим іде завуальована пропаґанда матеріялізму і протирелігійности. Мовляв, "тільки віри" замало, треба ще й "сумніву"; проповідується"енергетичний матеріялізм", "антропоцентризм", бо ж "центр світу і мірило речей є людина", не Бог! Бо ж на їх думку не треба моралі як "категоричної данности", ані релігії як "категоричної данности" одне і друге мають бути такі, які вибере собі"свобідна людина". А дальше журнали заповнюються такими представниками здегенерованої Европи, як Жід, Цвайг, вихвалюється анархіста і герольда російського месіянства Достоєвського.

І ця проповідь принципіяльної безпринципности робиться в наш час, час руйнації всіх цінностей нашої християнської культури! Коли криком кричить хаос, домагаючись виразної формуючої думки, порядкуючої ідеї, - в той час розлягається пропаґанда"ні сюди, ні туди", ні"Так", ні "Ні"!

Подібну до нашої кризу переходила Европа за часів Христа. Тоді світ, погрузлий в матеріялізмі, врятувала лише нова ідея, нова доктрина, новий ідеалізм, не "шукання", не "скепсис", не "синтеза" християнства з фарисейством, але виразне Т а к супроти одного, і виразне Н і - супроти другого.

І за часів Хмельниччини і в 1917р. і в слід. роках щось осягнула Україна лише коли залишала хитання між двома доктринами і вірами, а вибрала одну.

Ця пропаґанда виступає взагалі проти всякої окресленої націоналістичної доктрини. З однаковою негацією нападається на всяку "чітко окреслену" ідеологію, чи то буде "Донцов з Вістником", чи "Хвильовий з Вапліте", власне за ту"чіткість", за те, що мали своє духове обличчя, за стремління ціле суспільство перетягти на свій бік. Навіть в цім пропаґатори духової саламахи добачують "деспотизм". Їм треба очевидно, повернути українську політичну думку до того стану розлізлости, невиразности, безідейности, з якого з таким трудом її витяглося.

Ненавидять вони тех всяку окреслену організаційну форму, всякий формуючий грунт, не розуміючи, що всяка ідея зароджується і репрезентується перед якимсь міцно злютованим ініціятивним гуртом, який-річ природна - хоче ідейно здобути суспільність. Вони глузують з"героїв", "козаків", "лицарів" з поняття Ордену чи Касти, з "самозамкнених і самовдосконалюваних груп". А хто ж, як не ті групи давали імпульс до втілення якоїсь ідеї в життя? Хто ж, як не люди одної ідеї, глибокої віри і суворої дисципліни в своїх рядах, давали ту чи іншу ідею нації чи світові? Можуть ці панове

протестувати проти "егоїзму групи", її"включности" можуть протиставляти "козакам" і "героям" своїх героїв , героїв Сартра з їх одночасним Т а к і Н і, з їх роздвоєною душею, або як самі про це пишуть - "шкурників"і інших "свобідних" людей, що мають на їх думку, право бути і "будівничими" і "руїнниками" і"Дажбогами і князями Тьми" - людей ідеї вони не потягнуть за собою такою ідеєю людини, яку мають,ароганцію протиставляти "лицарям".Вони думають, що голосити одну окреслену доктрину значить пропагувати "право сильніших"? Певно, що так! Тільки тим матеріялістам ані не в голові, що світ належить сильнішим духом і душею. Що творчим чинником в історії все був, є і буде лише Дух животворящий!

Підсумовуючи; противники "однодоктринства" виступають проти всякої ідейної кристалізації, оформлення,чи в політиці, чи в релігії, чи в моралі, чи в організаційнім житті. Всюди "свобідна людина" може скакати куди хоче і може, в ім'я "суверенности своєї"бути Остапом або Андрієм Бульбою, Мазепою, або Кочубеєм, віруючим або безбожником?... Пропаганда безідейности і безхарактерности!

Що це значить? Це значить, що по часах великої душевної напруги, люди слабого характеру знесилюються,як плохі фізично по довгім перебігу, і прагнуть відпочинку. Так в старій Україні, якийсь пан Халявський кидав службу, скидав мундур, одягав халат і закурював люльку і базікав з такими ж як і він про це і про те. І лють його поривала, коли іноді з'являвся його колега, який ще служив, а може й воював, в його щільно затягнутий мундур, його постава, чіткість ліній одностроя, рухів і ідей -виводили Халявського з рівноваги. Нащо змушувати одягати "деспотичний" чобіт чи мундур, коли так приємно бути в пантофлях і в халаті?

Хай панове Халявські собі кейфують, але час відповідальний,щоб позволяти їм без протесту ширити проповідь оспалости, дводоктринности,безідейности і безхарактерности, відкидаючи українську політичну думку до її первісного хаосу.

Р.О.

Політичне життя і укр. націоналізм на ЗУЗ

по першій світовій війні

В часи творення Української Західньої Республіки, а опісля з'єднання її з УНР - 22.I.1919р. як Західніх Областей УНР, політичні течії Галичини, які довший час існували на цих теренах, об'єднані довкола уряду ЗОУНР - Петрушевича знайшли своє оформлення в таких партіях: а/Українська Народньо-Демократична Пратія /УНДП/, б/Українська Радикально-Демократична Партія /УРДП/, в/Українська Соціял-Демократична Революційна Партія /УСДРП/.

Після еміґрації уряду Петрушевича ці партії лишившись на батьківщині переключилися на леґальну роботу,льояльну супроти Польщі. Дальша доля цих партій була така:

УНДП в днях 28-29 березня 1919 р. щоб рятувати себе перед занепадом, принимає соціялістичну програму і називає себе Українська Народньо-трудова Партія /УНТП/. Органом цієї партії було "Діло", що в цей час гостро критикувало політику большевиків на Україні. З прилученням Галичини до Польщі та заведенням нової економічної політики /НЕП/ в УРСР, накреслилися в УНТП три напрямки: автономістично-демократична з Бараном на чолі, рядянофільська т.зв. "незалежна група" і націоналістична. Після цього атомісти вбльокувалися з "незалежною групою" рядянофілів /"Наш Прапор" - Малецький/ взявши провід партії в свої руки а націоналісти створили Українську Партію Національної Роботи /УПНР/. Від другого квартала 1924 р. "Діло" почало майже передруковувати офіційний большевицький матеріял. Щоб рятуватись далі від упадку "незалежна група" пішла на уступки й рішила об'єднати наново всі відколені групи і 11 квітня 1925р. створено Українське Національно-Демократичне Об'єднання /УНДО/. Націоналістична група під проводом Палієва утворила опозиційне крило а 1 листопада 1933р створила "Фронт Національної Єдности" /ФНЄ/. Рівнож деякі рядянофіли виступили з УНДО і заснували Українську Партію Праці /УПП/ - Будзиновський з тихневиком "Рада", яка в коротці завмерла. УНДО залишилось найсильнішою леґалістичною партією до 1939р.

УРСП зайняла виразно противбольшевицькі, противнаціоналістичні і проти хидівські позиції. Радикали зі своїм органом "Громадський Голос"/М.Стахів/ мали досить великий вплив на молодь. Після того як створена ними організація "Луг" перейшла під вплив УНДО /1926р./, УРСП засновує партійну організацію молоді "Каменярі", що закла-

ла своєї клітини по деяких галицьких селах.

УСДРП - коли в 1923 р. пішла під керівництво комуністично-сельробських діячів, як Кузьма, А.Чарнецький, С. Волинець, і ін. стала експозитурою Комуністичної Партії Західньої України /КПЗУ/ видаючи свій орган "Вперед" В 1926р. старим соціял-демократам вдалося відвоювати партію, перейменувавши її на Сельробівську Партію. Комуністичні впливи на сельробів довели до розбиття цієї партії на "лівицю" - єдність /Сказинський, М.Хам/, що видавала "Сельроб", "Сила" і т.п. та на "правицю", що видавала "Наше Слово" й стояла на позиціях хвильовізму. В 1933 р. "лівиця" і "правиця" майже завмерли.

З усіх цих партій найбільший вплив мало УНДО, бо майже всі центральні установи українського життя /Маслосоюз, Центросоюз, Народна Торгівля і т.д./ були в його руках. Але основною характеристикою цих партій був опортунізм. І так напр. коли УНДО домагалося самостійности - поляки давали автономію, а коли УНДО домагалося автономії, ті не давали вже нічого. Тому українське населення, яке спершу орієнтувалося на легальні партії, згодом почало від них відвертатися, виявляючи чим раз більші симпатії до зростаючого націоналістичного руху.

Основний політичний революційний елемент становили націоналісти і рядянофіли, що орієнтувалися на події в СССР. Між націоналістами і ними розпочалась завзята боротьба. Націоналістичні організації: Братство Тарасівців і УНП в Галичині були майже не відомі, але сама ідея української самостійности вкорінилася глибоко в душі українського народу, зокрема в молоді. Елементом, що підняв боротьбу з рядянофілами в ім'я націоналістичної ідеї були:

а/ старі вояки визвольних змагань, старшини й вояки українських армій,

б/ молодь, що симпатизувала акціям і діям УВО.

Першим ядром цієї боротьби між націоналістами і рядянофілами стає півмісячник "Заграва" за редакцією Д.Донцова, що безпощадно критикує діяльність УНТП, яка саме тоді розкладалася на перечислені групи. Ця боротьба й прямий виступ "Заграви" з однієї сторони і дії УВО, з другої - вказують на народження власних сил, зокрема серед молоді. Прямолінійність політичної думки "Заграви" а потім "Літературно-Наукового Вісника" /ЛНВ/ і мова бомб УВО родять чим раз більше нових осередків наростаючих політичних сил, що ступають шляхом визвольної боротьби.

Початок нового шляху був зроблений. Деталі розробляв Донцов у "ЛНВ" а згодом /1925р./ вийшла його грунтовна праця "Націоналізм". Але шукання організованих форм для народженого націоналістичного руху пішло двома шляхами:

- одна група пішла в напрямі творення легальної націоналістичної партії,

- друга група /студенти тайного університету й середньо-шкільна молодь/ пішла у напрямку творення підпільної політично-революційної організації.

Ідейним основоположником для одних і других був д-р Д.Донцов, беззастережним авторитетом у справах напрямку політичної дії був головний командант УВО пол. Е.Коновалець.

Перші заснували УНПР з органом "Заграва" під редакцією Донцова. Організатори були колишні старшини української армії, що стояли у зв'язках з УВО: Д.Паліїв, Д.Левицьких, О.Луцький, Кохан, І.Кедрин-Рудницький, М. Рудницька, Я.Цурковський і ін. Ініціятором і головним співтворцем був пол.Січових Стрільців Роман Сушко - тодішний крайовий командант УВО. Донцов до партії не увійшов.

Другим було незрозуміло, як можна практично провадити боротьбу в рямках легальної, обмеженої польським законом партії. Через це вони творять підпільні гуртки націоналістичної молоді, що згодом дали початок підпільної ОУН. Моментами, які сприяли утворенню підпільних гуртків молоді були:

а/ боротьба за тайний український університет,

б/ боротьба зі студентами-страйколомами,

в/ боротьба з рядянофілами,

г/ боротьба проти польського окупанта.

Згодом націоналістичні гуртки стали діяти по всіх значних скупченнях молоді Галичини і за кордоном.

В Галичині існували:

Організація Вищих Кляс Української Ґімназії /ОВКУҐ/, яка об'єднувала середньошкільні гуртки молоді у Львові і видавала перший нелеґальний журнал "Метеор".

Група Української Державницької Молоді - об'єднувала студентів тайного університету, та повела генеральний наступ проти рядянофілів і соціялістів.

Союз Української Націоналістичної Молоді /СУНМ/ - повстав з переорганізованої ОВКУҐ у Львові і видавав "Смолоскипи" за редакцією Боднаровича.

В Чехословаччині:

Групе Української Націоналістичної Молоді - з галичан і волиняків у Празі, що видавала "Національну Думку".

Легія Українських Націоналістів з наддніпрянців, що видавала "Державну Націю".

Союз Українських Націоналістів повстав в 1927р. із злиття Групи і Легії і видавав "Розбудову Нації".

В Румунії:

Націоналістичний Гурток, що видавав "Самостійну Думку".

На СУЗ:

Спілка Української Молоді /СУМ/, що була молодечою прибудівкою СВУ. Крім цих найголовніших підпільних гуртків по цілому світі діяли військові т-ва, як Стрілецькі Громади в Америці й Европі, студентські "брудершафти" в Данціґу й Німеччині, ідеологічні т-ва в Румінії і Франції. Основну ролю, як центральний підпільний гурток націоналістичної молоді відіграв Союз Української Націоналістичної Молоді /СУНМ/ у Львові. Головою його і провідником націоналістичної молоді був тоді О.Боднаревич, ідеологом - Степан Охримович. У проводі стояли: Богдан Кравців, І.Габрусевич, Богдан Кордюк, Демкович-Добрянський і ін. По невдачному намаганні пол. Сушка й Паліева зробити СУНМ легальною прибудівкою УНДО із СУНМ-у виступили Боднарович і Демкович-Добрянський а провід обняв Б.Кравців. Це була перша помітна сутичка принципово-революційного елементу з опортуністичним в середині націоналістичного табору. І. Габрусевич і Охримович прийняли концепцію ставлення організаційної роботи т.зв. перманентної революції, що полягала в постійному розвитку революційної робити, в залучувані все нових кіл громадянства і постійнім підвищуванні революційної температури. Завдяки писанням Донцова в СУНМ-і зростає і розкорінюється проблема революційного перевиховування й переродження мас, впроваджуючи в українське громадянство культ героїзму на місце політичних культурних імпрез.

Так зростав і формувався на ЗУЗ другий табір політичного життя - революційно-підпільний, що почав через свої етапи /УВО, СВУ, СУМ/ формуватися в могутню силу - Організацію Українських Націоналістів.

* * *

Не нас схилить ярму і сну

В окопах над с. Конюша. Весна 1947 р.

На обсервації К-р Бурлака і сот. бих. Евген

Не говорюваннями, ні хитрістю чекання
Ані плачем серед руїн,-
А буйним покликом і радістю змагання
Шлемо ми Осені поклін.

Над нами дні її бурхливо пролітають
В попуття нам її вітри,-
Усе твердіш ми йдем, все вище піднімаєм
Свободи рідні прапори.

Не нас катам здурить солодкою брехнею,
Не нас схилить ярму й сну!...
За вільнее життя палкішою борнею
Холодну стрінемо зиму!

/"Лісовик", листопад 1945 р. /

Христос або Маркс

Існуюча в світі боротьба, є по суті боротьбою двох світоглядів. Маємо зараз два світи. І хочемо ми цього, чи не хочемо, але сьогоднішній світ йде по лінії так ясного двоподілу, що не має місця для тих, які снують мрії про "золоту серединку".

Найвищий час щоб кожна людина і кожне ідеологічне угруповання, чітко й рішучо рішили до якого світогляду себе зачисляють та по якому боці барикад находять своє місце. Хто хоче належати до тих, що мріють про нейтральність, той мусить пам'ятати, що його як одна так друга сторона з конечности вважає своїм ворогом, бо у всякій боротьбі дезентир однаково небезпечний й не баханий для обох сторін, що змагаються між собою. Хто хоче заявити себе виразником якогось третього світогляду, той тільки обманюватиме себе і людей, бо в боротьбі двох протилежних сил Христа і диявола немає місця на однакове відношення до одної і другої сторони. Толерувати зло - значить його вирощувати собі і народові на згубу.

Перший світ давно себе визначив, як світогляд марксівсько-матеріялістичний і вживає всіх заходів й метод, щоб не допустити до самовизначення другого світу в протилежному йому світогляді. Марксизм служить для паралізування інших йому протилежних національно-християнських ідей. Змагає до ідеологічного обезброєння народніх мас.

Світ покищо невідпорний на ширення марксівсько-матеріялістичного світогляду. Хоч західний світ воює проти марксівсько-матеріялістичного світогляду, але не протиставляє йому протилежних ідей а лише суспільно-політичні концепції, які часто однаково називаються по обох сторонах ворожих таборів. В наслідок цього, повстало загальне замішання понять про демократію, соціялізм, свободу і тп. Виходить, що противні табори часто не розуміють сутті певних суспільно-політичних рухів і течій, бо вкладають різне поняття в сам їх зміст. Точніше - одна сторона, тобто російський комуністичний імперіялізм, добре знає чого хоче, які поняття вкладає в свої слова, керуючись своєю основною ціллю пролетарської революції, змагаючи до підпорядкування собі всіх досі вільних народів.

Друга сторона вживає часто тих самих ідеологічних принципів /марксизм, соціялізм і т.п./ не здаючи собі справи в подвійности світоглядових коренів цих понять. Це вможливляє комуно-російським імперіялістам конґлювати словами й поняттями про суспільно-політичні явища, в такій формі, яка для них краща і вигідніша.

Не суспільно-політичні теорії чи концепції, часто одної назви, треба виставляти проти марксівсько-комуністичного російського імперіялізму, а свій єдиний чітко визначений світогляд. Оперуючи концепціями, треба визначати їх світоглядову основу: Чи дана концепція є вцілості від Бога й нації, чи роздвоєна поміж Богом і сатаною, або вцілості походить від сатани. Треба розрізнити, що в ній є від Бога й нації, а що від сатани і інтернаціональних змовників. Особливо в нашому українському житті на еміґрації, найвище пора вже визнати світоглядове коріння різних суспільно-політичних теорій, доктрин чи концепцій, щоб не туманити голови українській громадськості. А для цього треба сміло й чітко розмежувати два основні світогляди: ідеалістичний національно-християнський і марксівсько-матеріялістичний. Третього світогляду бути не може. Виходячи з цього, треба зробити оцінку всіх суспільно-політичних концепцій й партійних ярликів і зайняти до них відповідне становище. Це невідкличний обов'язок кожнього українця й українки в цей грізний момент, коли вирішується не тільки наша доля, а і доля всього людства. Або будемо національними ідеалістами хрестоносцями великих ідей і врятуємо нарід наш і світ від загибелі, або захлиснемося в морі марксівсько-матеріялістичних утопій.

Українське громадянство мусить навчитися розпізнавати людей і партії не по їх соціяльно-політичних програмах і лозунгах, якими вони себе реклямують, а по тому з якого коріння походить їх світогляд.

Всякі політичні переконання мають свою основу в тому або іншому світогляді. А таких світоглядів від коли світ існує, було і є два: Дух чи матерія? Бог чи сатана? Нація чи інтернаціонал? Добро чи зло?

Вся історія людства є боротьбою цих двох світоглядів, які лягли в основу людського життя. Боротьба ця ведеться не тільки між народами й людьми, а і в душі кожньої окремої людини.

Не програми і політичні чи соці-

яльні гасла, а світоглядові основи тих програм є вирішальними чинниками приділення по боці національно-християнського чи марксівсько-матеріялістичного світогляду. Третьої сили не має і остається до вибору кожнього члена української нації: Христос або Марко.

А.К.

Типи Українця

Духове обличчя народу, як і фізичне, залежить передусім від його расової субстанції. Але історія народу теж вкладає свою печать на його обличчя. В цім сходяться мабуть і прихильники і противники расизму, Гінтер, Ляпух, Щербаківський. Одно певне, що обидва ті чинники мають великий вплив на психічний характер нації, або краще, її різних груп. В кожнім бо народі є Дон-Кіхоти і Панци, Шевченки і Чельменки. Ортега зводить ці різниці до різниць в "біологічній потенції типу", є вони "зоольогічної природи", як здоров'я, сила, добра будова організму або брак тих прикмет. В зв'язку з цим, незалежно від їх знака плюса чи мінуса, стоять окремі типи якогось гатунку на різних щаблях.

Типів володарської вдачі треба шукати серед тих, у яких "біологічна потенція типу" досягла свого вершка. У типів рабської вдачі ця потенція найнижча. Поділ людей на типи різної біологічної потенції трохи нагадує поділ Шпенглера на "хижаків і травоїдів" або Аристотеля на звірят, що живуть нападом і тих що живуть втечою. Евангелія ділить людей на гарячих або холодних, і - літеплих, при чім перший тип уважається вищим. Лише з людини великої "біологічної потенції" може вийти великий формотворець, з літеплої - нічого крім глини, погною для іншої сили. Апостоли Павли вийти можуть з Савлів, не з нейтральних. З цієї точки погляду, так зрозуміла психічна вдача відіграє велику роль в формуванні суспільних організмів та провідних верств.

Психічні типи можна так само поділити на типи нордійця, середземноморця, динарця і остійця.

Зупинімся тут на цім останнім типі, який є на найнижчім щаблі психічної драбини. Остійцеві бракує фориючий володарський дух нордійця, який колись відрізняв тип провідної верстви князівської України. Остієць - це "спокійний підданий". Мак-Лін представляє нам остійця короткоголовим, тироковидим, низькорослим, зве його Санчо-Панцівським типом.

Загально психічна порода остійця в наставленні до життя в реаґованні на нього, в політиці, в понятті краси, - передусім ворохобна формі. Остійця характеризує відраза до всього окресленого, контурного, яскравого, в літературі, в політиці, в філософії, в щоденнім житті. Коли має якусь тенденцію, напрям, то є це безтендейність, безпринципність, безнапрямність, уникання догматизму. Героєм остійця - є людина "без готового гасла", яка не стає "в позу бойовика" за окреслену ідею. Симпатією остійців користають люди між двох крісел. Не терпить остієць гострої думки, ні твердо-оформленого почуття. Відраза до форми іде в парі в нього з терпеливим сприйманням вже готових форм. Бунт проти всякого пана уважав завше "неактуальним" або "перевчасним".

Остієць любить сталий заробіток і жадний на гроші, працьовитий коли сподівається заробітку, але для ідеї працювати не любить. За Ляпухом -остієць "ощадний, обачний, не має воєнних замилувань, позбавлений справжної талановитости. Його цілі обмежені, на нього тяжко покластися, нема в нім нічого героїчного, високолетного". Це тип колишнього французького "рантіє" або німецького "щісбіргера". Сили характеру не має, "товариський" /в отарнім сенсі/, і "реаліст"- цебто опортуніст, "реєстровик", не терпить гострих противенств ні трагічних конфліктів. Не є людиною гострої послідовности, передуманої системи або пляну. Це золота мірнота, має великий змисл до коньюнктури. Де йде про його чи його родини користь, виявляє неабияке завзяття. Все напняте, наїжене, фанатичне готове до бою чи спротиву - чуже остійцеві, стремить до дрібних конкретних "намацальних" благ. Всякі інші уважає за "фантазію" а тих, що до них стрелять за "авантурників". Патос та ідеалізм - не його прикмети.

Не терпить всього що зраджує індивідуальність, що особливо дається завважити в партійнім доборі мірнот. Остієць пильно перестерігає свої користи в громадськім житті і дивиться на нього з цієї точки погляду; думає в вузькім кругі своєї парафії. Є в

нім патольогічна туга за "соборністю", хоч би за ціну спільного рабства або до всякого "об'єднання" хочби за ціну практичної імпотенції міжпартійного новгого ковчегу. В історичних конфліктах остійці грають ролю маклерів, дрібних гешефтярів, посередників угодовців. Звертають увагу на "реальні можливості", а тоді вже на засади яких часто взагалі лиш удають що мають; звідти їх вирозумілість до кон'юнктури і до шкідників. Власні інтереси остійцеві дорожчі ніж такі "абстракції", як слава, честь, дисципліна характер, героїзм. Він аферист і спекулянт на вищих ідеалах і умілівіч вміє "переорієнтовуватися". Особливо в критичні епохи остійці є чинником розкладовим і непевним. Спеціяльно ж в ролі членів провідної верстви.

До остійців в літературі належали би такі типи, як Квітчин Шельменко, Гоголівський Чічіков, або ті, кого звав Шевченко "блюдолизами", "пявками", "підлими рабами", "доносчиками і фарисеями", "свинопасами".

Тип остійця мав досить представників і серед української інтеліґенції останніх 50-ти літ.

Має своїх представників в українській людности й раса середземноморська. Простір її це Піріней, частина Франції, південь Італії і Балканського півострова й степова /понтійська/ Україна. Медитеранці бистродумні, запальні, пристрасні, жадібні змін, закохані в житті як у грі або в театрі, винахідливі, талановиті, природжені змовники й революціонери, романтики й ідеалісти. Люблять кольори, барву, форму. Гордять грішми, добрі промовці й проповідники, мистці і поети. Коли у нордійця стрічаємо спокій і певність себе людини чину, у остійця - метушливість мурашки, у динарця — певність вола, то у медитеранця бачимо експансивне захоплення улюбленою працею. Це неспокійна, завзята раса. Її типовими представниками називають учені Тартарена Жіль Бляза, Фігаро, Льойолю, Савонаролю. У нас я назвав би Вишенського, Сірка, Юрка Тютюнника, Хвильового. В громадсько-державнім житті медитеранці—цінні постаті, прокладачі шляхів новим ідеям, картаючі пророки, обновителі моралі, апостоли бунту проти згнилих форм ладу, організатори духового життя нації на полі ідеольогії, церкви, мистецтва, політики.

Найменше мабуть представлена в теперішнім українстві нордійська раса. Фізично—це люди високого росту, ясного волосся, синіх очей, довге обличчя, простий ніс, стрункі й тонкі, вистрілене наперід підборіддя, червонувата скіра лиця. Поширена ця раса найбільш в Скандинавії, Англії, Півн. Німеччині і Франції, її психічні прикмети - прикмети державнотворчої раси - острозорість, праводолібність, витривалість, сила волі, здоровий сосуд, льояльність /"фейр плей"/, любов до ладу, певність себе./Беддо/. Нордієць сталий у прив'язаннях, не любить каятися, ні прощати. Власну свободу оцінює понад усе, має зрозуміння до величного, не дає себе хутко декорацувати недолі, твердий у лихій годині, /Мак-Лін/. Є це людина з почуттям власної гідности штивна й резервована /Арбо/. Він отвертий, мужній, лицарсько-безкорисний, з високим почуттям обов'язку, скупий на слова, не хутко заприязнюється, безкалісний, незнає "сердечної теплоти". Англійці до їх духових прикмет зачислюють "одасити", "джой ов батл", "джініос ов агрешен" в службі доброї справи, "безстрашні в слові і в чині".

Не товариський, замкнутий в собі, панує над настроями, має талант творення історії. Любить гру, може бути очайдушно відважним, невгнутий волею й обачний. Повний далекосяглих планів, організатор карколомних підприємств. Підноситься над іншими в усім: у творчім, у героїчнім, в злочиннім /Сендборг/. Ця панська раса має потяг до активного формування оточення, волю влади і чисто вікінґівську любов моря. /Б.Пір/. За іншими авторами є це раса "творчої сили", що з собою світами розносила мистецтво, світогляди, винаходи, будувала чудові будівлі і держави; геройська раса, що посідає дух домптера /"домініґін спирит"/, "має далечину в душі", потяг в далеке-до святої ріки Гангу, "Дону шоломом іспить". Любить давати світові свої закони, свою правду.

Нордійцями є козацькі герої Шевченка, які "вміли панувати". Багато нордійських духових первнів мала в собі блискуча доба старої Київської України, почасти козацька доба. Прекрасний тип нордійця дав Гоголь в лицарській постаті пана Данила /в "Страшній Помсті"/, Остапа. В протилежність до брата, який мав "живіщі почуття", був "більш вигадливий", Остап - "ніколи не зрадив товаришів, дусив в собі суворо всі інші почуття крім війни і гуляння, мабуть про ніщо інше й не думав". В протилежність до Андрія, який "поринав у чарівну музику куль і шабель, не знав, що то значить думати або обчислювати завдалегідь свої і чужі сили", Остап - ні разу не стративши зимної розваги, не збентежившись ніякою пригодою, з спокоєм майже неприродним для 22-літньо-

го хлопця, умів міг зміркувати всю небезпеку і знайти спосіб вийти з неї. Його відвага "нагадувала відвагу лева.

/З "Духе нашої давнини" Д.Донцова/

/Закінчення буде/

М.Трихрест

Український соціялізм—тягло московського імперіялізму

....Заснула Вкраїна,
Бур'яном укрилась, цвіллю зацвіла
В калюжі, в болоті серце прогноїла,
І в дупло холодне гадюк напустила....

Т.Шевченко

ЗАМІСТЬ ВСТУПУ

Байдужість до зла є поборюванням добра. Іншими словами, толеранція до зла є нетолерантністю до добра. Марксизм-соціялізм, як зло, належить до лавки: безбожництво, матеріялістичний світогляд, суспільна несправедливість. Місце українського соціялізму в тій самій ланці. Зло активне. Без огляду на жалюгідну кількість наслідувачів серед українського суспільства марксизму-соціялізму, речники його можуть "пишатися" великою шкодою, яку вони заподіяли Українській Національній Революції. Шкода ця не припинилася, і дальше український соціялізм є найбільшим чинником розкладу українського суспільства на різні партії та угруповання. Під цим оглядом, думка, досить поширена серед українців, мовляв, "всі вони йдуть до тієї самої мети - самостійної України, тільки різними шляхами", наокрізь поцилкова і шкідлива. Марксизм-соціялізм є шляхом до смерти й рабства й зовсім не веде до самостійної України. Речники українського соціялізму, хочуть вони того, чи не хочуть, є так би мовити ш о с т о ю к о л о н о ю Москви та її тяглом. Висвітлення цієї ролі українського соціялізму і становить собою мету поданого далі викладу.

I. МАРКСИЗМ-СОЦІЯЛІЗМ, ЯК ОБЛУДОНАУКА Й ЯК ПІДСТУП ПРОТИ ЛЮДСТВА.

"Ущерть налито нам отрути,
А ворог напрасний і злий,
Став над карком і каже:
Пий!
Пий, щоб міг легше позабути
Свій безталанний рідний край,
І рідну мову і звичай,
І віру предків! Пий отруту!
І поклоняйсь, як Богу - кнуту
І дякуй, дякуй темноті,
Що сонце правди погасила."

Повінь московської блекоти-отрути і наше українське політичне невігластво - ось що дуже влучно показують ці рядки письменника Б.Лепкого. Безприкладної ваги твердження Тараса Шевченка-"В своїй хаті - своя правда і сила і воля" - це не стало віссю думання і поступування всіх українців. Багатомільйонові втрати українського народу виявилися недостатніми щоб довести всю згубність марксизму-соціялізму, як духової отрути, в обличчі живої Москви, винуватця цих втрат і джерела цієї отрути супроти України.

В твердженні Тараса Шевченка - "В своїй хаті - своя правда, і сила, і воля"-як додатній щодо облуду марксизму-соціялізму протилежности, зосереджена вся багатовікова мудрість людства, мудрість, що в свій час, генген у сивій давнині, вже знайшла такий яскравий вислід у славнозвісному твердженні Пітаґора "Хто не має власности, той не має батьківщини". Хіба кожна зі здоровим глуздом людина не відчуває ах до болю кристалеву ясність і глибину згаданих тверджень цих велетнів думки - Шевченка й Педаґора?

Проте, щоб втілити ці твердження в духове Я кожного українця, здається доцільним надати їм, цим устійненням, як суспільно-строєвим законам, відповідного висвітлювання на основі найновітнішого досвіду дійсности з-під знаку марксизму-комунізму-соціялізму.

Від'ємний розвиток суспільства в міру зосередження - монополізації капіталізму зумовлений передусім занедбанням християнської моралі. Тут ми стикаємося з потворним розквітом матеріялістичного світогляду, коли Бога заступають гроші, а людина людині отає вовком. Ось тут, на тлі загниваючого середовища і прийшов марксизм-соціялізм, як облудонаука, яка хоча й дістала своє вивершення в новітніх часах, але первні якої сягають своїми корінням до дикунської доби. Саме тоді було багато соціялізму.

Капіталістичний лад, навіть за зосередження - монополізації виявляючи відносно від'ємний напрямок розвитку суспільства, назагал є додатнім яви-

цем. Проте, можна собі уявити три можливості цього розвитку - або капіталізм повертається від монополізації назад, або вона набирає ще більшого посилення і тоді капіталізм зростається з державою - стає особливо шкідливим - цілковито від'ємним явищем. Класичним прикладом саме такого зростання зосередженого- змонополізованого капіталізму з державою був німецький націонал-соціялізм, рідний брат московського комунобольшевизму-соціялізму, який прийшов у виході "пролетарської" соціялістичної революції.

В основі відносно-від'ємного розвитку суспільства в часи зосередження монополізації капіталізму, лежить спотворення засади приватної власности так матеріяльної, як і духовної. Суспільство розкладається. Повстає напруження між обезвласненою більшістю з одного боку й маєтною верхівкою - з другого. Повстають речники цих полюсів суспільства - політичні партії в наслідок цього розкладу, - які ще більше посилюють розклад. Улягають цьому розкладові також нації, як частини світового суспільства.

Приверження засади приватної власности до її природнього вигляду, а саме для всіх людей, було б едино природнім розв'язанням справи. Але марксизм -соціялізм передбачає цілковиту протилежність. Управнюється остаточне заперечення принципу приватної власности, яка зноситься, мовляв, у "державу". Це й є соціялізація, або, як її підступно ще називають, націоналізація. За марксизмом-соціялізмом усе зло на землі походить від існування принципу приватної власности, а не від того, що вона спотворюється. Ось де в головному коренятся рушії комуно-большевицької соціялістичної "держави" стахановського работва для робітників, колхозного кріпацтва для селян та фізичного нищення цілих народів. Ось де знайшов своє вивершення розклад суспільства в його гостро значеними полюсами - комуно-большевицькою соціялістичною клясою-кастою тотально-монополістичних володарів, а її апаратом примусу, насильства, контролю й численною бюрократією-дармоїдами, та клясою соціялізованих, обезвласнених, визискуваних, голодних і винищуваних рабів, узалежнених від ціеї "держави" до останньої крихти хліба й думки. Не має значення, чи цей стан речей повстав раптово, цебто в наслідок соціялістичної революції, чи - поступово - в наслідок так званих соціялістичних реформ. Остаточний наслідок буде той самий. Марксизм-соціялізм є вічним підступом проти людства й, то в такому розмірі, що попередній приватно-капіталістичний лад, навіть в умовах його зосередження - монополізації, здається справді якоюсь ідилією.

II. МАРКСИЗМ-СОЦІЯЛІЗМ - ЗНАРЯДДЯ ІМПЕРІЯЛІЗМУ.

Проте, розглядати створення подібних, в умовах комуно-большевицької імперіялістичної "держави", нестерпних відносин лише як наслідок самотяжчого здійснення марксизму-соціялізму було б спрощенням справи. Імперіялізм-загарбництво чужого добра, чужої спільної та індивідуальної приватної власности в міжнародньому маштабі - ось що творить собою і підвалину і поживне середовище для марксизму-соціялізму, як найдійовішого засобу для здійснення імперіялістичного грабунку.

Марксизм-соціялізм, який саме через знесення приватної власности перетворює людей на отару безвласнених і тупих рабів, тим самим дає змогу імперіялістові тримати їх завжди в кулаці і довільно кидати на все нові й нові загарбання. Водночас цей лад, лад марксизму-соціялізму, є завершенням централізму, без якого не можна собі уявити ніякого імперіялізму. Знесення приватної власности виключає тим самим приватну ініціятиву - цей природній рушій суспільних відносин, якого не можна заступити ніякими плянуваннями, соціялістичними змаганнями і терором. Не забуваймо таких, що з обезвласненням людина перестає бути свідомим творцем й стає лише сліпим знаряддям. Крім того, знесення приватної власности нищить довір'я між людьми й створює страшну закостеніду взаємозалежність між ними. Тому марксизм-соціялізм є гальмом для розвитку виробничих сил людства. Звідси - ще більше спонук для імперіялістичного грабунку, як засобу для вирівняння завжди від'ємного наслідку соціялістичного господарювання. Імперіялістичний грабунок перетворюється таким чином на спосіб життя імперіяліста-поневолювача. Ось у чому полягає "рація" існування марксизму-соціялізму для імперіяліста-загарбника.

Поруч з цим, марксизм-соціялізм є знаряддям духовного роззброєння поневолених народів і не лише через принцип "інтернаціоналізму", мовляв, "пролетарії всех стран соединяйтесь!", але, й це головне, - через принцип клясової боротьби, яка вищує єдність поневоленого народу. Тим легше перетворити його вже й на збіговисько безбатьківщинних рабів у згоді з

твердженням Піфагора - "Хто не має власности, той не має батьківщини". Тепер поневолювачеві вже не важко,користуючись гаслом "всьо равно", настановити в тій чи іншій подібній країні, якійсь "республіці", своїх соціялістів - П'ятакова, Постишева, Хрущова чи Мельнікова - замість тубільних соціялістів - Скрипника, Чубаря, чи Любченка, тебто маврів, що зробили своє й можуть вже відійти. Ось як соціялісти з лав "старшого брата" стають біля керма й визиску поневоленої країни та її народу.Адже кожне соціялізоване-удержавлене, націоналізоване промислове, чи с.-г. підприємство в цій поневоленій країні неминуче потрапляє в безпосередню залежність від"центру". Ось у чому полягає"рація" існування марксизму-соціялізму на згубу поневоленого народу, з цього часу"пляново" винищуваного. Немає потреби доводити, що суспільно-справедливий лад на принципі духовно-матеріяльної приватної власности для кожного члена національної спільноти є найбільш тривким супроти загарбницьких зазіхань. Водночас цей лад є і по справжньому демократичним.

Марксизм-соціялізм є протиприродне явище. А проте для московського поневолювача, це - спосіб життя.А це тому, що рабську отару народу поневолювача, мовляв, "передового,первого серед равних, великого", підгодовується за рахунок народу поневоленого. Але раб завжди є водночас і деспотом. Так під впливом марксизму-соціялізму з московського загарбника виріс червоний фашист.

Марксизм-соціялізм, на основі якого обезвласнюється поневолений народ є джерелом для устійнення - "Відсутність власности - передумова рабства". "Чому бідний?-бо дурний;а чому дурний?-бо бідний". Тримати поневолений нарід завжди в злиднях - найпевніший засіб зробити з нього дурня, що здійснюється на основі марксизму-соціялізму з його скасуванням приватної власности, як передумовою рабства.

Московський імперіялізм - явище, яке повстало разом з повстанням московської держави. А чи й соціялізм тех притаманний Москві? Так. Теперішній колхоз має свого попередника в вигляді "общіни" - спільного землекористування, яке в Москві існує вже від століть. А головою "общіни" був "большак", тебто майже "большевик", який свавільно-деспотично кермував своїми підвладними. "Общіна" була потрібна Москві для того, щоб тримати"смердів" у хмені та щоб швидко й повністю збирати податки. Москва, в прагненні утривалити своє панування в Україні, тех накидала свою "общіну"! В лісо-степовому просторі України в 1916р. було вже 24% земель в "общинному" користуванні.

Відоме таких чисельність родини в москвинів - по 30-40-50 і більше членів, - щоб обробляти землю і провадити господарство "скопом". Це тех прикмета соціялізму. Між іншим, на цьому грунті з'явилося т.зв. "сноха-чество". А хіба огидна секта "хлистов" з її "свальним грехом", що була розповсюджена в Москвії, не є прикметою дикунських часів? Новітній марксизм-соціялізм веде до того ж.

Проте, під впливом Заходу, московська імперія в останніх перед революцією часах трохи відходила від "общіни" і повільно ставала на шлях приватної власности. Але такий розвиток подій був водночас водою на млин національного усамостійнення поневолених народів, отже, загрожував цілости московської імперії. Московська загарбницька стихія, для якої соціялістичні первні були знаряддям, не могла з цим погодитися. Ось під яким кутом зору треба розглядати вбивство московськими соціялістами відомого міністра Столипіна, як ворога "общіни". Московський письменник Л.Толстой у листі до царя Миколи II-го писав таке: "Стомільйоновий нарід каже Вам, що він бажає вільного користування землею, тебто знищення права земельної власности. Це поставило б російський /московський/нарід на високий рівень незалежности й добробуту". Отже, Л.Толстой став на захист "общіни", як прикмети соціялізму й підставового чинника існування імперії.

К.Маркс знав московську мову, мав цілий кубічний метр московських документів й щиро захоплювався отарною , рабсько-деспотичною психікою москвинів. Маркс бачив, що його облудонауке марксизму-соціялізму з її засадами - знесенням приватної власности, клясовою боротьбою та "інтернаціоналізмом" - найкраще зможе прищепитися саме в Московії, бо там вже існував досить розвинений соціялізм на тлі імперіялізму, як похивного для нього соціялізму,-середовища. Адже й поза сільським господарством, в Московії було більше ознак соціялізму-удержавленого, мовляв, "казьонного" народнього добра - ніж у першій-ліпшій західньо-европейській країні. Навіть в Англії, де тепер при владі соціялісти-лейбористи, назагал менше того соціялізму ніх в Московії за старих часів.

Комунізм - загибіль людства!

III. УКРАЇНСЬКІ МАРКСИСТИ-СОЦІЯЛІСТИ - НОВІТНІ КОЧУБЕЇ, ПУШКАРІ І НОСИ.

Зріст відосередних рухів поневолених народів і розвиток відносин у протилежний від соціялізму - бік, були тими чинниками, які ставали в зудар з московським інстинктовно- нестримним загарбництвом. Ось тут і придалася Москві облудонаука марксизму-соціялізму. Московський загарбницький дух знайшов у ньому так свій відтинок, як і знаряддя для, мовляв, "правного" привласнення всього народнього добра в тій чи іншій підбитій країні та втримання поневолених народів у покорі. Саме під таким кутом зору треба розглядати соціялістичну "пролетарську" революцію в жовтні 1917р. і захоплення влади большевиками. Не треба забувати, що ця революція в остаточному наслідкові прийшла в зв'язку недосягненням тих загарбницьких цілей задля яких Москва провадила першу світову війну, і, таким чином, була звичайнісіньким перерозташуванням /перегрупуванням/ сил московського імперіялізму після хвилевої невдачі. Адже й після поразки Москви у війні з Японією 1904-1905рр. тех мало, не прийшла подібна революція. Історія Москви знає багато подібних трусів, усе з метою посилення абсолютизму-централізму й знищення всяких ознак свободи і все в ім'я загарбництва. Хіба не до таких трусів належать революції Івана Лютого й Петра І-го, тобто революції, що передували посиленим нападам Москви на своїх сусідів і, зокрема, в випадку Петра І-го на Україну?

Марксизм-соціялізм, який був немов би навмисно створений для запліднення й без того нестримного загарбництва Москви в новітніх часах, тим самим ще виразніше підкреслюється в своїй істоті як найчорніша реакція та повне заперечення національно-суспільної справедливости. Хто не знає лиховісних рядків московського "Інтернаціоналізму" -"Ми старий мір розрушім до основанія?.." Ось де суміжспівжиття московського нігілізму й руїнницького марксизму-соціялізму.

А проте, марксизм-соціялізм найшов неабияке розповсюдження серед "письменних невігласів" також і на "національних околицях". "Живе слово" й незчисленні дешеві, трикопійкові, або й задурно, писання Маркса, Енгельса, Бельтова-Плеханова, Леніна, Троцького та інших дурисвітів, які пливли з Московії в Україну, зробили своє. Адже якийсь "письменний недоріка" соромився навіть признатися, що він є необізнаний з марксизмом-соціялізмом. Поступово серед поневолених народів намножилося досить власних наслідувачів цієї облудонауки, які вбачали в ній шлях до раю на землі у той час, коли вона була засобом ще нечуваного поневолення й дорогокязом до пекла. Так Москва здобула новітніх кочубеїв, пушкарів, барабашів і носів. А вони тепер були багато небезпечніші тому, що, поруч зі згубним принципом знесення приватної власности, ширили смертельну для українського народу, як поневоленого, отруту клясової боротьби й безбожництва. Так було розпочате новітнє духове роззброєння українського народу. Твердження Тараса Шевченка - "В своїй хаті - своя правда, і сила, і воля" - залишилися на боці...

Ось в якому стані змушена була Україна зустріти початок своєї національної революції в лютому 1917р., без огляду на перші зовнішні ознаки додатнього її розвитку, бо ж уже за місяць була створена Українська Центральна Рада зі своїм виконавчим органом - Генеральним Секретаріятом. Але Українська Центральна Рада й Генеральний Секретаріят, в своєму переважаючому з марксистів-соціялістів /соціялістів-революціонерів і соціялістів-демократів/ складі, постійно товкла про соціялізацію - скасування приватної власности на землю тощо, чим дуже причинилася до замотиличення українського народу й зокрема селянства, як вирішальної сили в боротьбі за молоду Українську Державу.

Не треба забувати, що українські соціялісти й зокрема - соціялісти-демократи в основі своїй були відділом московської соціялістично-демократичної партії в Україні й як такі були тими, що так би мовити пили московську отруту з першоджерела. Припустила їх Москва до "общего котьолка" своєї московської блекоти, щоб потім мати змогу приступити тех до "общего котьолка", але вже з українським народнім добром.

Націоналізм, це - народній рух за здобуття та втримання суверенности нації й повєрот пограбованої в неї спільної духовної і матеріяльної власности в усіх напрямках. Націоналізм у своїй меті, це - своя Церква - Христова Віра, свої традиції та звичаї, своя на основі рідної мови і вдачі культура, свій предковічний простір, своє добро, своя установа восередженого захисту нації - держава, отже, все своє, у згоді з твердженням Тараса Шевченка - "В своїй хаті - своя правда, і сила, і воля". Те саме стосується й кожної одиниці, вільне Я якого не можна собі уявити

без духовно-матеріяльної приватної власности. Таким чином, націоналізм, який має в своїй основі ідеалістичний світогляд, і марксизм-соціялізм, який випливає з матеріялістичного, - це речі, що виключають одне одного. Стоять одне проти одного, з одного боку релігія, ідеалістичний світогляд, націоналізм, суспільна справедливість, а з другого - безбожництво, матеріялістичний світогляд, соціялізм, /"інтернаціоналізм"/ суспільна несправедливість.

Національна революція, саме під оглядом забезпечення вільности одиниці, мусить неминуче мати в собі принцип приватної власности для кожного члена національної спільноти. Земля у власність українському селянинові й співвласництво українського робітника на підприємстві. Ось зміст органічного гасла національної революції в її матеріяльному вияві щодо цих найширших верств народу. Українська Центральна Рада діяла якраз навпаки. Навіть слова "національна" не було в її назві. Не дивно, що Центральна Рада не тільки нічого не робила для розбудови українських збройних сил, але й розтринькувала та розпускала ті військові відділи, що їх творив сам народ - мовляв, з московськими соціялістами спільну мову знайдемо. Хіба розстріл у 1917р. москалями українських козаків Богданівського полку, що його цим способом було відряджувано на фронт в ім'я "войни до победного конца" -гасла, яке викинув "старший брат" в особі соціяліста Керенського, з котрим Центральна Рада "шукала спільної мови", не є ганьбою для марксистів-соціялістів, що творили в ній більшість?

Влітку 1917р. було вже біля 200.000 українського війська й завершувалося творення дальших корпусів /34-го, 5-го/, дивізій та інших відділів. В ім'я згаданої "спільної мови", Центральна Рада не завагалася кинути цю новостворену українську збройну силу в лиховісний липневий наступ 1917р. на так званому південно-західному фронті. У цьому наступі українське військо зазнало великих втрат, зрозуміло, з жахливими наслідками для майбутнього захисту Української Держави перед тією х Москвою. Отже, маємо з одного боку знищення укр. збройної сили на фронті задля імперіялістичних інтересів Москви, а з другого - розстріл москалями богданівців, відряджуваних на цей фронт. Тоді було вбито 16 і поранено 30 козаків. Москалі знущалися з поранених.

Шукання "спільної мови" тяжіло на всіх діях Центральної Ради, себто її соціялістичної верхівки. Наприкінці травня 1917р. делеґація Центральної Ради запевняла Московський Тимчасовий Уряд, що вона /Рада/ "встані зберегти Україну від сепаратистичних прагнень"... В першому універсалі, що був виданий на прикінці червня 1917р. Центральна Рада, проголошуючи волю українського народу до творення власного життя, підкреслювала, що це відбуватиметься,... "не відділяючись від Москви"... У третьому універсалі, що був виданий на початку листопада 1917р., себто вже в час повалення Керенського й захоплення влади большевиками, які вбралися в пір'я під захистом цього Керенського, містилася, разом з проголошенням незалежности Української Республіки, також заява про "федеративний зв'язок з Москвою". Навіть четвертий універсал Центральної Ради не був вільний від самоприниження духу. Адже в ньому були такі уступи... "Одночасно з тим, як армія буде демобілізуватися, приписуємо відпускати додому деяких салдатів, а після затвердження мирових договорів - розпустили армію зовсім; потім замість постійної армії завести народню міліцію, щоб військо наше служило обороні робочого народу, а не баганням пануючих верств"... "Тепер війні кінець. Отже приписуємо Раді народніх міністрів негайно приступити до переведення всіх заводів і фабрик на мирний стан"... І це в той час, коли московський відвічний імперіялізм уже вбрався в нову червону кирею большевизму - нову більш підступну форму цього імперіялізму... Замість того, щоб в обличчі цієї московської потвори кликати український нарід до зброї, соціялістична верхівка Центральної Ради не тільки робить цілковито протилежні кроки, але й розплутує клясову боротьбу - найстрашнішу зброю ворога. А хіба українські соціялісти-демократи не відбували спільних з московськими соціялістами конференцій протягом майже цілого 1917р. в багатьох містах України? А хіба гасла московських соціялістів-революціонерів про удержавлення-націоналізацію землі, себто про знесення приватної власности в сільському господарстві, не були міродатними для українських соціялістів-революціонерів в їх розкладовій роботі у 1917р.? А хіба на виборах у Полтаві в 1917р. українські соціялісти не об'єднялися з московськими соціялістами? Їх, цих українських соціялістів, завжди вабив "общєй котьолок" з московською блекотою.

Але "спільна мова" не допомогла. Большевики, незабаром після захоплення влади, оголосили війну Україні. Вони показали ще раз, що марксизм-со-

ціялізм є знаряддям московського імперіялізму. Так прийшла героїчна загибіль загону української молоді під Крутами в Січні 1918р., як трагічно-злочинний наслідок політики Центральної Ради - її соціялістичної верхівки.

А де ж були українські націоналісти? Адже найпослідовніший самостійник Микола Міхновський зробив найбільше для створення Центральної Ради. Але націоналісти з Міхновським на чолі були в меншості й по-демократичному поступилися перед більшістю.

Микола Міхновський, що виявив себе як український націоналіст ще замолоду,- спочатку як член братства Тараса, а потім як член Революційної Української Партії /РУП/ і автор славетного твору "Самостійна Україна" все своє життя боровся за здійснення цієї своєї мети. Після того, як РУП згодом улягла впливам того ж таки соціялізму, М.Міхновський був одним з засновників нової самостійницької організації - Народньої Української Партії.

Це він - М.Міхновський, як послідовний націоналіст, перший заявив у 1917р., що з повваленням царату Переяславське угода 1654р. з Москвою вже більше не існує. Негайно заходився він біля організації українського війська. Так уже весною 1917р. були створені українські полки ім. Богдана Хмельницького та Павла Полуботка. Це він М.Міхновський - був душею І-го Українського Військового З'їзду 18 травня 1917р., з'їзду що відбивав у собі прагнення щойно зукраїнізованого українського воядтва чисельністю понад І.500.000 багнетів. Але тут виступили проти М.Міхновського українські соціялісти й серед них лиховісний В.Винниченко, який з лютго ставився до самої ідеї української збройної сили й який злісно висміював "віру в багнети". З особливою ненавистю глузували українські соціялісти устами В.Винниченка з пробудження історичної традиції, мовляв , "замиготіли в очах червоні жупани, кунтуші, запахло димом гармат,свіжою кров'ю, гнилим трупом. Бунчуки,булави, дипломати, пани-державці"... Українські соціялісти з ось такими винниченками на чолі, під впливом московської блекоти, втратили все те, що спрощено називається духовою власністю того народу, до якого, на нещастя, вони належали. А цього Москві тільки й треба, вона знала, що зі знищенням духової власности в поневоленого, немає вже перешкод до втримення його матеріяльної власности.Багато років потім викинула Москва підступне гасло - "Культура национальная по форме, соціялістическая, інтернаціональная по содержанію". Немає потреби доводити, що саме винниченки, вже раніше були речниками цього гасла. А замість"бунчуків, булав, дипломатів, панів-державців" прийшли потім в Україну Ч К, Г П У, Н К В Д.. й так "запахло свіжою кров'ю, гнилим трупом", що й самі винниченки не витримали...

Українські-соціялісти, як Верхівка Центральної Ради, добре "попрацювали" на І-му Українському Військовому З'їзді, щоб знищити в українському війську впливи самостійників й зробити його знаряддям соціялізму.Адже ще перед відкриттям з'їзду, соціялістичні поплічники Центральної Ради ретельно "обробляли" делегатів цілою зливою соціялістичних відозв,брошур та летючок...

М.Міхновський стояв на принципі створення власного українського війська для оборони української держави й за негайне припинення війни. Українські соціялісти доводили, що війська не треба, потрібна, мовляв,лише міліція для"оборони робочого народу", а наявне українське військо потрібно вжити для продовження війни, щоб потім, "після перемоги", будували у згоді з московськими соціялістами "вільну московську федерацію народів"... М.Міхновський зазнав поразки. Але він вдався ще раз до спроби виборення української державности.Полк імени Полуботка зробив у липні 1917р. переворот з тим, щоб передати владу Центральній Раді. Але українські соціялісти і серед них той самий Винниченко звели цю нагоду на нівець. Спільною дією соціялістичної базіканини—вмовлювання та вжиттям збройної сили, з допомогою тих самих москалів, переворот був зліквідований. Зате, В. Винниченко в імени Центральної Ради мав змогу повідомити Москву, що "сепаратистична затія не вдалася".А на беззброєних полуботків вночі після цього напали москалі, кількох козаків було забито, а решту відряджено на фронт для "войни до победного конца". Ліквідацію цього перевороту українські соціялісти назвали..."рятуванням України". Самому М.Міхновському, як тому, що під його впливами стався цей переворот, довелося під тиском українських соціялістів залишити Київ.

Наприкінці літа 1917р. М.Міхновський творить нову самостійницьку партію Українських Хліборобів Державників. Але, коли в листопаді 1917р.вона виставила свій виборчий список,то українські соціялісти "по-демократичному" заборонили друкувати її виборчі матеріяли. Не дивно, що на виборах перемогли соціялісти, на списку

яких першим ішов...Л.Троцький.Так вели українські соціялісти замотеличених ними українських людей голосувати за свого ката. Ще до цього М.Міхновський домагався від Центральної Ради участи в ній Українських Хліборобів Державників. Але Центральна Рада устами міністра соціяліста-революціонера М.Ковалевського заявила таке:"хліборобами ми вирішили пожертвувати".

Ось як в головному український соціялістичний стерновий спромігся скерувати корабель української національної революції в течію "достіженій Актября". Так М.Міхновський не міг здійснити своїх намірів про повний зрив з Москвою, відкликання всіх українців-вояків з московської армії і творення власного українського війська.

Чи ж могла Україна за таких умов, інакше кажучи, з відчиненими перед наїздником воротьми, ставити належний спротив? Як відомо, Київ після крутянської трагедії було залишено московсько-большевицьким ордом і незабаром прийшло до Берестейського миру, миру, який мусів прийти ще на початку української національної революції, якби в її проводі не опинилися українські марксисти-соціялісти - ідеологічні побратими московських соціялістів. Далі прийшла угода з Німеччиною та Австро-Угорщиною й звільнення України від московсько-большевицьких банд за участю 3-ох дивізій українського війська, створеного Союзом Визволення України /С В У/ з українських полонених у Німеччині, бо сама Центральна Рада своє військо розтринькала й розпустила. Варто підкреслити, що член проводу СВУ Ол. Скоропис-Йолтуховський, який прибув до Києва на початку 1918р., ще перед крутянською трагедією, зустрів дуже холодне й неприхильне до себе ставлення з боку урядових кол,а Центральна Рада, в своїй соціялістичній верхівці, навіть не хотіла уділити йому офіційної авдієнції й тільки після того, як московсько-большевицька навала розпочала бомбардування Києва, одержав він оповноважнення на ведення розмов з німцями про творення й надіслання в Україну необхідного для рятування Центральної Ради українського війська з Німеччини.

Але, опинившись знову в Києві,Центральна Рада й не думала змінювати своєї соціялістичної політики. Негайно було проголошено, що приватня власність на землю буде таки знесена та що будуть проведені й інші заходи в соціялістичному дусі. Рівночасно "старший брат"вже розпочав здійснення декрету про скасування приватної власности - примусову хекспропріяцію. Немає потреби доводити, що це проголошення Центральної Ради було водою на млин ворога - воно мало своїм висліодом дальше загострення тієї класової боротьби, яку було викликано попередньою розкладовою, в соціялістичному напрямі; діяльністю Центральної Ради. Відпорна сила українського народу зазнавала таким чином все більшої шкоди. Українські марксисти-соціялісти, які очолювали Центральну Раду, а потім Директорію, як уряд У Н Р /Української Народньої Республіки/, вже в силу своєї природи, не могли й не хотіли спорядити належний спротив Москві, не зважаючи на наявність численного й високоякісного людського матеріялу, що міг би бути залучений до війська, якби політика була національна, а не соціялістично-"інтернаціональна", себто - угодовська щодо Москви.

Та не можна обійти мовчанкою тієї обставини, що ліві кола "Українського Національного Союзу", де об'єдналися соціялісти для повстання проти Гетьманату, були в таємних зносинах в большевицькою Москвою, яка не забарилася потім знову напасти на Україну, використавши зріот революційної хвилі, спричиненої повстанням проти Гетьманату.

Твердження українських соціялістів, мовляв, повстання проти Гетьманату було вимушене проголошенням федерації з Москвою, не має під собою ходних підстав. Соціялісти вхопилися за це проголошення, як за привід до боротьби за владу з можливістю використання для цього українських самостійницьких сил, які завжди були проти будь-яких зв'язків з Москвою.Навпаки, саме соціялісти, ані на мить не зривали, а особливо під оглядом духовим, з Москвою. Духова федерація українських соціялістів з Москвою була, є й буде... "Ми, Центральна Рада яка завжди стояла за те, щоб не одділяти України від Росії"... Ось твердження соціялістів з другого універсалу з 16 липня 1917р. "Всі чутки й розмови про сепаратизм, про відокремлення від Росії - або контр-революція, або звичайна обивательська неосвідомленість. Центральна Рада й Генеральний Секретаріят твердо й виразно заявили, що Україна має бути в складі федеративної республіки Росії... Сучасний політичний стан цієї постанови не міняє".

Таке проголошує відозва Генерального Секретаріяту з 16 листопада 1917р., без огляду на захоплення влади большевиками в тій Росії: "Ми, Українська Центральна Рада, во ім'я творення ладу в нашій країні, во ім,я рятування всієї Росії... Не одділяючись від республіки російської...щоб

силами нашими допомогти всій Росії, щоб уся республіка російська стала федерацією рівних і вільних народів".. Ось уступ з 3-го універсалу з I9 листопада I9I7р. "Я щиро бажаю, щоб цей універсал був твердим фундаментом під нашим будинком соціялізму. Я певен, що основи цього універсалу приведуть нас до федерації соціялістичних республік всього світу". Ось що вигукував соціяліст В.Винниченко, як голова ради міністрів, після проголошення 4-го універсалу з 22 січня I9I8р.Між іншим,у четвертому універсалі міститься принцип знесення приватної власности на землю - "прийнявши за основу скасування власности й соціялізацію землі"...

Підвалиною господарського ладу в гетьманській Україні було проголошено приватню власність і це власне й було вироком політичної смерти українському соціялізмові, який за часів Центральної Ради вже оп'янів від влади й не бачив та й не хотів бачити, що повстання проти Гетьманату, як певного наближення до мети української національної революції, не мовти іншого наслідку як зміцнення большевизму, цієї змори поневолених народів.

А, так би мовити, на плечах повстання проти Гетьманату вдерлися в Україну ті ж таки большевики, як найбезоглядніші речники відвічного імперіялізму Москви. Українська Директорія, що прийшла до влади після повстання, в своєму чисто соціялістичному складі, не тільки негайно перекреслила всі почини Гетьманату в питанні упорядкування відносин в країні на засаді приватної власности,але,як на глум, стала ще й змагатися з московським большевизмом у ділянці виголошування лівих соціялістичних гасел, чим не мало причинилася до витворення уяви на Заході про українців, "як большевиків другого ґатунку".

Вже в лютому I9I9р. Директорія була змушена залишити Київ. В розпачливій боротьбі України проти московського наїзника мстилися наслідки соціялістичного розкладу й систематичної проти українського війська /його творення/ політики Центральної Ради та її спадкоємця - Директорії. Зусилля окремих провідників українського війська здесятковаого цією політикою, не могли мати належних наслідків, бо ж, "що військо виграє, то політика програє". А надто, коли Москва підсунулася з закаптуреним під національно-революційним гаслом - "Земля крестьянам, заводи-фабрікі рабочім", приховавши, звичайно, експропріяцію - удержавлення, з яким ані Центральна Рада, ані Директорія, навпаки, не крилися. Ось безглуздя! Не могли допомогти таких великі зусилля бл.п.Головного Отамана С.Петлюри, який усвідомивши всю згубність соціялізму в його впливі на творення Української Держави й зокрема її збройної сили, зрікся соціялізму. Українська армія того часу не дурно називалася Петлюрівською армією. Бл. п.Головний Отаман С.Петлюра вийшов з партії соціялістів-демократів 20 лютого I9I9р. через те, що Директорія вимагала припинення боротьби з большевиками!

А хіба самі ж українські ліві соціялісти-революціонери /пізніше боротьбісти й укапісти/ не йшли разом з Москвою, коли та рушила пльондрувати й мордувати Україну? Чи дії цих соціялістів не покриваються з "клясичним, висловом правого соціяліста-демократа Б.Мартоса, що "Якщо не буде України соціялістичної, то нехай не буде ніякої?" Але справа в тім,що соціялістична Україна, якою вона тепер є, може бути тільки займанщиною ворога, себто "не Україною для українців".

А наслідки: багатомільйонові втрати й нечуване рабство для решти українського народу. Саме для цього й поширювала Москва свою блекоту марксизму-соціялізму в Україні. Інакше кажучи, московські марксисти-соціялісти це злодії, які тримають свої ножі за держаки, а українські марксисти-соціялісти це бохевільні, що граються лезами цих ножів. Адже після виголодхення в I932-33р. 8-ох мільйонів українців прийшло натомість понад 3-ри мільйони москалів. Це й є один з наслідків згаданого бохевілля-забави. А поруч з цим, чи не є московське "всьо равно" й патякання про "дружбу народов"- ці підступні переспіви-засади "інтернаціоналізму"- личиною московського фашистівського імперіялізму, на цей раз у червоній киреї?

В зв'язку з цим встає питання,чому українські соціялісти весь час намагалися знайти "спільну мову" з московськими соціялістами й відкидали домагання українських самостійників-націоналістів-чи тільки з ідеологічних підстав - "общего котьолка" московської блекоти - соціялізму? Чи може українські соціялісти вважали, що без підтримки "старшого брата" їм не втриматися на поверхні води - не бути на чолі українського народу? Соціялізм уже в своїй істоті є тоталізмом. Протиприродній і протисуспільний соціялістичний лад може триматися лише на примусі. Тому влада для соціялістів є невідкличною передумовою для запровадження свого ладу.Зрозуміло, що за соціялізму не може бу-

/ Продовження на 29 ст./

М.О.

Вчора, сьогодні і завтра

МОЛОДІ, ЯКА ШУКАЄ НАЦІОНАЛЬНИХ ІДЕЙ

Молодь, яка намагається проникнути у "завтра", є не творить візії завтрішнього дня, фактично духовно перестає бути молодю.

Але щоб більш-менш мати правильну візію завтрішнього дня, треба усвідомити наш вчорашній і сьогоднішній день, бо завтрішній день вирастає з вчорашнього.

Мимоволі пригадую собі розмову одного українського патріота і літератора з англійським письменником приятелем цього українця й українського народу, яка відбулась у 1914р. Цей українець клопотався про переклад на англійську мову і видання творів Т.Г. Шевченка. На цю пропозицію англієць відповів приблизно так: "Шевченко народився, мабуть, за сто-двіоті років перед своєю добою. Не нетерпиливтеся - його час невідклично йде і прийде: його буде перекладати й читати цілий світ без всякого спеціяльного зусилля і старання українців". Нині ми маємо ідентичні англійські переклади Т.Г.Шевченка, зроблені самими англійцями і для англійців. Правда, це тільки перші ластівки весни Т.Шевченка у світі, але за ними прийде бурхлива весна...

В 1917 році ми мали шевченківську національну революцію. У неповне історичня з дня народження Т.Г.Шевченка Україна порвала всі окови і відродилась, але її прийняли за революцію всесвітньо-драгоманівсько-марксистівську, а не українську національну. Україна збудилася в "вогні окрадена" бастардизованими байрюками Москви і всесвітнього інтернаціонал-лупенару. В цьому, а ні в чому іншому, джерело наших "шукань, наших дерзань, нашого плутання на чужих смітниках". У висліді отрути бастардизмом наших батьків ми більшою чи меншою вірою духово відривались від України, від Української Нації. Саме НАЦІЇ, як вічно творчої синтези "мертвих, живих і ненароджених", ми відрівались від цього вічного світу життя нації як органічного единства процесу реального буття дідів, прадідів, нас, наших дітей, наших внуків, наших правнуків. Хто не відчуває реальности, той переходить в світ життя народу, себто у світ життя бастардів - без вчорашнього і без завтрішнього дня. Інтернаціонального народу не має, бо це є фікція, створена байстрюками всіх мастей, які відірвались від своєї нації.

Наша історія революційного відновлення нації в 1917 роках, оплюгавлена сфальсифікована, викривлена "творцями її", дає картину борсання національного бастарда, а не фактичної революції НАЦІЇ; наші емблеми і реліквії Національної Революції, які потворили ті бастарди носять на собі печатку того бастардизму. Витвір, плод крові і боротьби нації - названо народньою республікою, республікою бастардів, а не ДЕРЖАВОЮ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ, яку створила нація.

І от власне ми, молоде і молодше покоління, яке виросло і зродилось з НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ, якою була боротьба 1917р., яке має в собі плоть і кров та дух тієї революції, при нашому народженню замість національного хрещення і мирування дістало на свій лоб печатку байстрючення, яку покутуємо й до нині.

Що було і що нас на світ привело?

В 1917 вікопомному році, буквально на другий день після зречення імператора, українська нація негайно стала на шлях відновлення СВОЄЇ ВЛАСНОЇ ВІРИ І ЦЕРКВИ. Цілий 1917р. йшла на Україні боротьба між московською і українською церквами і на осінь 1917р. Українська Православна Церква мала понад 3000 священників і парафій своєї Церкви на Україні; вже в липні 1917р. проклямувала повну автокефалію Церкви від московського патріярха. В 1917р. у грудні зібрався Всеукраїнський Православний Собор, аби навічно уконституювати Автокефалію Церкви... але прийшли москалі і Голову цієї Церкви Митрополита Київського Володимира витягли з Київо-Печерської Лаври за браму і розп'яли - постріляли, багнетами покололи і над тілом його поглумились...

Бастардизатори національної революції, один з відтинків боротьби нації з Москвою на церковно-релігійному полі, яка безперервно тривала цілих три роки - 1917-20р. і склала на олтар цієї боротьби жертв вірних і духовенства, починаючи з митрополита -Голови Церкви, цієї боротьби "не помічали", займаючись ділами Церкви і релігії - "опіюмом для народа", за наукою своїх вчителів, через департаменти культів, міністерств поліції своїх "Генеральних Секретаріятів". Бастардизатори національної революції, що завалили національну Церкву в час революції, коли їх викинуто на смітник історії, по розпучливій боротьбі Української Цер-

кви за своє відокремлення від Москви, яка не вгавала і в умовах окупації та оформилась 1921 р. створенням нової ґієрархії УАПЦ, чіпляються до черговоі трагедії нашої Церкви, як до свойого досягнення, аби оховати від нації ту святу істину, що в часи перебування бастардизаторів при кермі національної революції вони власними руками, не спілку з ворогом, нищили українську національну православну Церкву.

Вічною, незмиваємою ганьбою на іменах бастардів нації полуменітиме факт очолення урядової інституції для справ Української Православної Церкви "саморозстриженим" колишнім епископом Никоном /Безсоновим/ департаменту культів генерального секретаріяту внутрішніх справ Центральної Ради в 1917р.

На другий день української національної революції ціла нація почала творити українську збройну силу і зі зброєю в руках творити визволення. Цей рух охопив мільйонові маси українського воїцтва. Не буду на цьому місці переповідати цілої історії цього боку справи, яка є одною з найсвітліших і найвимовніших сторінок національної революції, Чину Нації і обмежусь лише до її кульмінаційної точки: в ніч з 15-16 липня 1917р. український полк ім.Полуботка революційно захопив штаб київської військової округи, пошту, телеграф, склади муніції, зброї і роззброїв увесь московський ґарнізон м.Києва столиці України, в якій засідала Центральна Рада - Уряд України. Столиця стала українською. І українське військо рано доповіло про це Центральній Раді та передало в її руки реальну українську суверенну владу в столиці і себе на її охорону.

Центральна Рада цей акт прийняла до відома, полуботківцям подякувала і відпустила на відпочинок. Охорону міста передала іншій частині, в якій мали вплив бастарди і яничари на командних постах і...вернула зброю москалям та випустила на волю всіх заарештованих московських генералів і офіцерів. А ще за кілька днів українські полки з Києва відправила на фронт воювати "за єдіную неделімую свободною Россію" з німцями і австрійцями. Ці полки українські з української столиці волею "українською" відправляли кулеметами московські кавалергарди, які напучуючи українських вояків кулеметами вогнем по ешелому, вбили кількенадцять вояків українців з тих кулеметів, які перед тим кілька днів були відібрані від москалів, передані Центральній Раді, а та вернула їх в руки москалів.

Так бастарди національної революції зрадили і розстрілювали українське військо руками москалів... так же, як руками москалів безсонових і муравйових розстріляли українську Церкву - митрополита Володимира.

Демілітаризуючи націю і національну революцію, видаючи в руки москалів перемогу і саме українське військо - видаючи українську націю в московські руки, обезкровлюючи і обезброюючи її, бастарди і яничари революції лили крокодилячі сльози над жертвами крови 300 крутянців і плакали над "несвідомістю народу".

Цілий 1917 рік українська нація вела національну боротьбу і цілий рік цей бастарди нації її обезброювали, зраджували і продавали, намагаючись, за московською дириґентською паличкою вкинути націю в кляову боротьбу, у взаємне самовинищування. Лише через рік цієї"праці" їм пощастило обезброїти націю і здезорганізувати національну революцію, лише в кінці 1917 року на Україні бастардам пощастило організувати і викликати спалахи, і то незначні,"соціяльної революції" всередині українського народу, спеціяльно заходами свідомого саботажу розв'язання потрібних соціяльних проблем НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

В 1917р. в опину національної революції бастардами революції був застромлений ніж, а всі послідуючі події, аж до Базару включно були боротьбою тяжко раненої і кров'ю спливаючої нації, зраженої бастардами нації, які й до нині намагаються брехнею, злудою, провокацією приховати ці печальні факти і свою ролю зрадників в них.

Для чого я про це говорю ?

Для того, щоб чесно і одверто сказати про ці всі речі, так як думаю, бо коли св.Пам'яті полковник Е.Коновалець, своїх січових стрільців вивів з дальшої злочинної розгри національних зрадників і бастардів, то це був акт неконстатування матеріяльної збройної поразки і матеріяльної безвиглядности боротьби, а момент усвідомлення, прозріння засадничих речей - зради бастардами національної революції.

Ми мали і маємо в новітній нашій історії найбільших надхненників й сінтезаторів духа і ідей нашої нації та духовних провідників її, від Шевченка починаючи, але втілення духа й ідей в реальне їх виявлення в житті відбувається через урухомлення соціяльних інститутів нації в дусі тих ідей, які ми ісповідуємо. Не можна деклямувати Шевченка: "Встань же Боже, поможи нам встать на ката знову" а ісповідувати "релігія опіюм для народа" і "веляй Ванька - Бога нет". Не можна виховувати дітей наших на шевченковому "вечірня зіронька встає"

приховавши від них "Давидові Псальми" чи "Молитву до Марії" Шевченка, бо це було свідоме кастрування і фальсифікування Шевченка і обдурення викривлення"малих цих", яким так Шевченка читають і викладають.

Не можна блюзнірствувати над ідеями і духом Шевченка, ховаючись за його образом, як це було у вікопомному році 1917, коли стотисячна демонстрація була поставлена на Софійській площі на коліна і від неї відбирали присягу вірности універсалам Центральної Ради на...портрет Шевченка. Чи можна вигадати більшу зневагу його пам'яти і профанацію його духа?

І от власне український націоналізм -, не тільки як ідея і дух нації, бо ідеї і духа нації треба не шукати, не винаходити, не виучувати, а сприймати і розуміти, відчувати та в життя і чин переводити, - як усвідомлений політичний чин до найбільшого зреалізування і виявлення в житті нації її духа і ідей. Отже націоналізм, як явище політичне, як політичний рух, як організована дія людей, цебто, як реальний суспільний фактор має єдину ціль і завдання - зреалізувати в житті, відродити,скріпити, поширити в практиці, наскільки це осягальне,ідеї і дух нації, в найвищому, яке тільки мислиме, соціяльному виявленню їх - в релігії, в культурі, в мистецтві, в способі життя і т.п.

Націоналізм політичний це соціяльне стремління нації виявити себе,свойого духа, в найвищій суверенній мірі в своїх суспільних інститутах, в яких відбувається життя нації.

Тому націоналізм політичний не шукає ідей, а національні ідеї, як вічну і незмінну даність, втілює в життя нації в такій мірі, на яку він здатний.

В кінці минулого століття Ю.Бачинський, соціял-демократ, соціяльно-економічно аргументував ідею укрїнського націоналізму. Як людина, що перебувала в полоні антинаціоналістичних ідей, він забував одну просту істину, що така аргументація і узасаднення вбиває саму ідею націоналізму в людині, бо, направду, "а коли націоналізм економічно і соціяльно не калькулюється?" То тоді що? Логічно випливає - зректися націоналізму.Спробуйте, прикладом переконати фіна, що його націоналізм не калькулюється на фінському камені, суцільних озерах, туманній і суворій зимі та блідому літі.

Нам Москва цілі віки втокмачує в голову, що український націоналізм не калькулюється.Чи виходить з того, що ми повинні доводити протилежне, слідуючи за Ю.Бачинським - дискутувати з Москвою чи ще з ким про те, що український націоналізм саме економічно калькулюється? І от власне тому, що"Україну замінили десятиною" бастарди націоналізму і почали змагатися в економічній калькуляції націоналізму з Москвою, ми й опинилися там де є - на чужих смітниках.

Генеза українського політичного націоналізму, започаткована політичним чином М.Міхновським, полк.Е. Коновальцем,УВО і послідуючими чинами й актами українського політичного націоналізму саме полягає в тому, що український політичний націоналізм рішуче порвав з ідеями"економічної калькуляції" націоналізму. В цьому,а ні в чому іншому корінь справи і генетична відмінність, різниця - інше джерело походження українського /духового/ націоналізму і українського т е х націоналізму - "економічно і соціяльно" уаргументованого.

Отже генеза українського політичного націоналізму і генеза українського тех націоналізму в грунті відмінна - перший є політичною системою національного урухомлення ідей і духа нації, другий є зовні національною формою умертвлення духа і ідей нації на користь чужинців.

Не випадково сучасна большевицька Москва в ідеологічній боротьбі з українською нацією, з українським націоналізмом воює з М.Грушевським і грушевщиною і зовсім промовчує та не згадує Антоновича, Липинського, не кажучи вже про Донцова. Чому так ? З дуже простої причини - М.Грушевський це величезний архів історичних матеріялів України і в цьому його найбільша перед Україною заслуга, але він не є ходним історіософом української історії, не є ходним синтетиком її змісту, а в пляні політичного націоналізму він в глибших своїх основах є космополітом і лібералом драгоманівського толку. Цілковито і неподільно пануючи над всіма засобами ідеологічного впливу на українську націю нині, Москва вказує, під димовою заслоною ніби то боротьбу з грешевщиною, орієтацію українського націоналізму на "грушевщину", як синтезу українського політичного націоналізму, зовсім промовчуючи те, що ніколи М.Грушевський не творив своїми працями навіть натяку на ходний націоналізм, а радше об'єктивно його розвбровував. В цей спосіб Москва відводить український політичний націоналізм, який є незнищимим на рідних землях, від справжніх його синтетичних джерел на фальшиві тори, на фальшиві манівці народовства, космополітизму,антинаціоналізму, федералізму у слов'янській федерації і т.п.Прости-

мо вдаватися читачу в цю перфідну гру - розіграючи ніби то проф. Грушевський М. ворог і націоналіст, з яким борються, "крадоємці" підсунути студентові київського чи харківського університету чи іншому молодикові, що в душі і в мріях живе українським націоналізмом, чотири універсали Центральної Ради, в яких урочисто присягається ніколи не відділятись від Москви, а "як відділяємось, то тільки зі стороннього мусу", цебто в душі вам залишаємось до кінця вірними.

Український політичний націоналізм відродився і діє в українській нації і в оточуючому її світі, а не в вакуумі, і коли в революції 1917 року націоналізм цілої нації стихійно діяв як вияв ідей і духа нації, інстинктовно формуючи його в націоналізм політичний, як це в горі окреслено, то всілякі "економічні", "соціялістичні" тех націоналізми формували його в націоналізм "національний по формі, московський по змісту". І от у взаємоборотьбі цих двох політичних сил в українській нації - націоналізму і "націоналізму" витворився комплекс взаємофузії і взаємосепарації, взаємного отруєння і проникнення. Український політичний націоналізм /підкреслюю не духовий націоналізм нації/ до певної міри ніс в собі, на здоровому корені і хребті, бацили антинаціоналізму, що паразитували чи й паразитують на ньому, зовсім заникаючи в часи найвищого напняття й перемог українського політичного націоналізму і активуючи свою хворобливу життєдіяльність в часи хвилевої політичної депресії.

Це розгублення було неодноразово і систематично виявлювано на самих різноманітних відтинках нашого життя на еміґрації, зокрема на відтинку молодечому.

Прошу відновити в своїй пам'яті ті численні літературні, студентські молодечі з'їзди, конференції, виступи в пресі, реферати і т.п., стрижневою темою яких було, в остаточному висліді, що таке є націоналізм?", хоч не завжди, а навіть в більшости випадків, ця едина тема виступала під різними шильдами. Відбувалася і відбувається ревізія націоналізму, а правдивіше сказати, боротьба проти націоналізму, загримована під "тех націоналізмом", а інколи й без гриму і перук.

Людина віруюча під впливом ударів життя скріплюється в вірі і бореться зі всіме ударами життя а коли навіть падає під ударами, то лицем до ворога. Людина мало віруюча чи й зовсім не віруюча під ударами життя йде в коршму і заливає "горе" оковитою /чи й самогоном/. Про найбільш ймовірний кінець цього реаґування на життя не варто більше говорити.

Щось подібне нагадує собою духовне життя нашої молоді на еміґрації, частина якої "з горя пішла в чад оковитої" - зневірилась в націоналізмі і почала вчащати в чад "ідеологічних шуканъ", "діференційованої свідомости" і "універсального світогляду".

/Закінчення буде/

М.М. Соціялізм і проблема ліквідації комунізму

Теоретики і політики світового й російського соціялізму від двадцятих років нашого століття й донині безперервно обмірковують своє ставлення до проблеми "ліквідації большевизму".

Соціялісти зпід стягу другого соціялістичного інтернаціоналу формально ніби то ставляться негативно до большевизму і його поборюють. Насправді ж вони його ідеологічно й політично визнають і з ним солідарні, а коли йому протиставляються, то лише в моментах виключено тактичних, цебто в практиці переведення "соціялізму". Коли большевизмові загрожує яка небудь небезпека для його існування, то всі соціялісти зараз же становляться по його боці. Так сталося і з проблемою національно-визвольних революцій: коли соціялізмові була поставлена життєва проблема - московський комуно-большевизм впаде і прийде йому на зміну національно-визвольна революція, яка в соціяльному пляні звільнить з неволі селянство, то на питання - з ким міжнародній і російський соціялізм, з московським большевизмом чи з національним визволенням народів? Соціялісти відповіли: - з московським большевизмом і проти національно-визвольних революцій народів.

Документарному вияснению цього питання присвячуємо цей нарис.

Соціялізм як система світогляду і ідеології, в засаднично ворожим ідеї нації. Соціялізм в світогляді і ідеології та в практиці відкидає, заперечує і поборює ідею нації.

Соціялізм, як система співжиття людей, є фактичним інструментом, способом організації одної нації для поборення і поневолення другої чи других націй.

Соціялізм, як система соціяльної організації, є зброєю в руках націонал-імперіялізмів для поневолення націй, прикриваючи цей розбій облудними гаслами інтернаціоналізму і світової, понадпаціональної держави чи держав .

Всі найбільші розбійницькі імперіялістичні держави фактично завжди спирались на внутрішню "найдосконалішу" соціялістичну соціяльну організацію всередині держави.

II-й кайзерівський німецький райх в 19 віці міг виникнути, зміцніти лише спершись на найбільше застосування в способі своєї соціяльної організації соціялістичних ідей 19 віку і початку 20 віку. Цей період був "золотим віком" німецької соціял-демократії, спершись на яку і руками якої Мольтке і Бісмарк побороли всі регіоналізми німецькі та соціяльні підстави, що стояли на перешкоді до соціял-демократичної централізації імперії.

Німецька соціял-демократія, руками якої розбудована німецька кайзерівська імперія і розгромлена Франція, була в той самий час стрижнем і основою цілого світового соціялізму.

Карл Маркс, Фрідріх Енгельс, Карл Каутський, многосоттисячна соціял-демократична організація і її мільйонні профсоюзи чудесно уживалися і вміщалися в кайзерівському райху, бо вони були його основною підпорою в імперіялістичному розбоєві і поневоленню націй.

III-й націонал-соціялістичний райх в своїй соціяльній організації сперся на тих соціялістичну ідеологію і практику соціяльної організації, лише удосконаливши її супроти попередників. Хіба ж це та соціял-демократія прийняла й Гітлера не гірше колишніх Гогенцолернів і чи не мільйони переконаних соціял-демократів несли на своїх багнетах, як і в кайзерівській імперії, під прапорами III-го райху смерть і неволю оточуючим їх народам, винищуючи і поневолюючи нації, які прагнули і боронили національної волі.

І нині, після другої світової війни, соціялісти всіх відтинків є найбільше ревними носіями ідеї відродження централістичного і імперіялістичного райху.

Історія російської імперії в такій же мірі, тільки в зовнішньо інших формах, є історією розвитку і закріплення соціялістичних засад внутрішньої соціяльної організації. Провідними лініями соціяльних революцій Івана Лютого, Петра Першого, Леніна було зміцнення захитаних підставових засад соціялізму - централізації, колективізації, бюрократії і державної тоталізації максімума соціяльного буття людини та винищення всіх соціяльних інститутів і підстав йому протиставних: соціяльна воля людини, регіоналізм і сепаратизм поневолених народів та всіх підставових основ їх - релігії, національної культури і духовости.

Історія соціялізму і його практики в усіх країнах є практикою соціяльного поневолення людини і організації її на найнижчій соціяльній основі - "хліба і видовищ" і на цій основі соціялізм батогом "організує" маси для підбоїв й поневолення других людей і народів, тримаючи перед носом обдурених мас медівника /московського пряника/, якого інколи цим самим дадуть покоштувати в вигляді українського сала або пшеничного хліба, масам, очманілим від соціялізму і голоду.

Соціялізм це організація банди для розбою і грабежі. Хіба не соціяліст Ленін, якого респектують соціялісти всього світу, в промові до червоноармійців, що їх в 1919 році відправляв на південний фронт проти України, напучував: "Ваша перемога над жовтоблакітної сволочью - це хліб для наших голодуючих жінок і дітей. Штиком добувати хліб". Хіба не соціяліст Гітлер через тридцять років пізніше повторював тех саме: "Ви йдете на схід за хлібом і лебенсраумом /життьовим простором/ для вашого голодного фатерлянду".

Хіба не польський соціялізм в 1920-39 роках замість десятків і сотень польських поміщиків на Західній Україні соціялістично парцелюючи землю польських поміщиків на українській території грабував цю землю в українських селян і на шию цих селян населював десятки і сотки тисяч польських осадників? Польський соціялізм на українських землях на допомогу кільком сотням польських феодальних зубрів-земляних магнатів на українські землі посадовив сотні тисяч польських пажерливих і голодних "соціялістично-трудових" гієн і шакалів - осадників.

На підсовєтську Україну замість сотні тисяч і мільйонів розкулачених і висланих на Сибір, виморених голодом українських селян привезені і оселені з Московщини сотні тисяч московських селян - "трудових селян

колхозників", хоч на Україні і після страхітливих втрат хліборобського населення в висліді вивозів на сибірські каторги й голодової смерти, земельне тіснота кілька разів більше ніж в Московщині.

Соціялізм в ідеології і соціяльній практиці для поневолення чи загроженої поневоленням нації є смертельним ворогом, а носії і ісповідники всіх видів соціялізму всередині поневоленої нації є ворогами і зрадниками свойого народу, п'ятою колоною ворога, яка на доручення ворога встоплює ніж в спину нації.

Історія "українського " соціялізму від дня його народження й понині є суцільним ланцюгом національної зради й продажу долі нації і народу.

На еміґрації ця зрада продовжується. В Україні панує соціяльний соціялізм, а тут, на еміґрації українському суспільству, в українську ідеологію, в українську політику, навіть в український націоналізм, під облудою маскарою мімікрії "під націоналізм", каламутним потоком намагається вливати отруту "соціялізмів" і соціялістичних демократій через брехню, наклеп, інсінуації і інші методи затуманення. Для цього "українські" соціялістичні, всіх без винятку кольорів, слуги чухих панів, не гребують нічим, починаючи від ідейно-політичних спекуляцій в спосіб приховання і маскування своїх справжніх супроти нації ідейних заложень і кінчаючи послугами і виконанням доручень своїх безпосередніх "соціялістичних і демократичних панів" - ворогів української нації.

Треба виразно сказати, що увесь опортуністичний світ на еміґрації в українському суспільстві, протиставний націоналізмові,а отруєний в більшій чи меншій мірі ідеями соціялізму і соціялістичної демократії, цебто ідеями національної зради.

"Український" соціялізм намагається розкладати і паралізувати душу й силу української нації всередини через захвалювання "прогресивних колхозів", "планованого господарювання", "світової солідарности трудящих мас", "війни з большевиками", а не з москалями, фактичними ворогами українського народу", бо "москалі тех такі люяк і ми і тех отраждальці як і ми" і т.п. Цим вони виконують прямі директиви світового і російського соціялізмів про поневолення своїх націй /української і інших/, про це буде мова нижче, і в той спосіб дають можливість справжнім господарям "наших соціялістів"перебудовуватись і вишукувати нові способи втримати поневолені народи в ярмі, втримати пограбоване, втримати владу своєї соціялістичної банди над поневоленими народами.

Ми стверджуємо і конкретно обвинувачуємо всіх без винятку "українських" соціялістів і"соціяліствуючих демократів" в тому, що вони свідомо і на припорученння своїх господарів-ворогів нації промовчують і заховують від українського суспільства всю ідейно-політичну, стратегічну і тактичну роботу російської, польської і світової соціялістичної організації проти української нації і української національної ідеї та національно-визвольної боротьби народу.

Основною і вирішальною ознакою сучасного стану є те, що російський імперіялізм з соціялістичних шат комунізму одягнувся в шати московського націонал-імперіялізму.

Це унаявнення, віданонімізування московського націонал-імперіялізму є його величезною політичною поразкою, яка скріплює позиції і наближає перемогу й визволення для поневолених націй.

Унаявнення, віддананонімізування, московського націонал-імперіялізму прийшло в особливо яскравих формах в перебігу війни 1941-45 років і її вислідів. Інтернаціонал-соціялізм, в вигляді большевицького комунізму, як засіб організації московського націонал-імперіялізму, виявився нездатним витримати випробування поважної війни й мимоволі довелося відкрити карти і грати справжніми тузами /асами/ - московським націонал-імперіялізмом, розбудованим на націонал-шовінізмі московського народу.

Довелося одверто проголосити і спертись на ідею "московського народа - старшого брата", "геренфолька", а український і інші народи поставити в положення "менших братів", "унтерменшів", що"без допомоги старшого брата не сміють й кроку ступити".

Станути на таку позицію політичної організації рівнозначне вхопленя за бритву при потопанню, або затуманитись і запаморичитись, що в політичних вислідах однаково: московський народ геренфольк, а не-москалі - українці і всі інші-"нацмени"/приниждивий термін офіційної совєтської термінології/- національні меншини раби , унтерменші геренфолька,народа пана.

Анонімово-облудний шильд "диктатури робочого клясу", за якими до часу ховалась московська суть, знято. Позиції ясні.

Ясність позицій проясняє накреслення фронту боротьби - московський націонал-імперіялізм з одного боку і націоналізми поневолених націй з дру-

гого боку. Вже давно здано до архіву паскудну гру для обдурення хахлів "про боротьбу з великоросійським шовінізмом" і всі того роду декорації.

Не випадково один з далекобачних російських "соціяліствуючих" політиків Федотов, на еміґрації, в США, написав в статті "Призрак імперії" своїм землякам: "Киньмо бавитись і обманювати себе міражами і призраками – російська імперія конає і її ніщо вже не врятує. Думаймо про те, як рятувати від найбільших втрат самий московський народ".

Ці думки були висловлені в такій синтезі в 1946 році. Після зовнішнього блискучого ствердження імперії в висліді війни.

Реставрація царя Івана Лютого, імператора Петра І, Кутузова, Суворова і т.п. з московським патріярхом на чолі, яка доконана нині – це кінець московської імперії.

Всі російські соціялісти і світові їх друзі це прекрасно розуміють і вже задовго до наших днів ломають собі голови не про соціялізм, не про соціяльну справедливість – для цієї фіґлярської циркової ролі, ролі "рижих", які бавлять публіку в перервах, поки справжні артисти перебудовуються і готують черговий трюк, мають виконувати "українські" і інші "національні" соціялізми,-господарі заклопотані тим, як рятувати ситуацію, як знову обманити поневолені народи, як врятувати російську імперію від неминучого розвалу.

В 1930р. вийшло кілька книжок в соціялістичних виданнях на теми "Проблеми ліквідації" і перебудови московського большевизму, бо він веде московську імперію до розвалу. К.Каутський-первоучитель марксизму, за означенням другого теоретика соціялізму і політика Ф. Дана, одного з основних учителів російського соціялізму, Югов і другі написали на теми "ліквідації большевизму і рятунку імперії" багато книжок.

В оцінці соціялістичних досягнень московського большевизму ці автори займають різні позиції, але всі вони сходяться на одному – всі генеральні соціялістичні ідеї й досягнення московського соціялізму в засаді збанкротували і перед Росією стоять проблеми ліквідації соціялізму і ліквідації імперії.

На нині російські соціялісти всіх напрямків, зокрема видання "Соціялістическаго Вестника" посилено вивчають проблеми ліквідації соціялізму на шляхах відколективізації, відпролетаризації, відсоціялізації Росії", бо в цьому вбачають єдиний рятунок імперії.

Як же дивились і дивляться різні автори на проблеми соціялізму і держави та "проблеми ліквідації соціялізму в Росії".

К.Каутський висловлює з приводу соціялізації сільського господарства такі ідеї:

"Я вивчав питання про методи переходу сільського господарства на суспільне виробництво на заміну селянських особистих господарств. Я вимагав, аби міста поважно збільшили набування і господарське використання власних земельних посілостей з метою забезпечення міського населення засобами харчування. Поруч з тим я вимагав заходів державного заохочування для сільоьких громад, селяни яких погодяться об'єднати свої поля, як це було звичайно в старовину, в епоху маркового ладу, і вести сільське господарство спільно.

У висліді дім, садиба і город залишились би в сфері приватнього господарства селян – вони і в часи маркового ладу залишились цілковито приватньою власністю, – обробка ж полів виконувалась би об'єднаними силами сільської громади /цитати тут і далі за книжкою: К. Каутський. "Большевизм в тупике" –російською мовою/.

Це К.Каутський писав в 1918 році, повторював пізніше, а російські соціял-демократи перевидають ці заповіді й нині.

Що ж в цих "заповідях первоучителів марксизму" заповідається:

а/ Соціялізм – це спосіб забезпечення міста і його пролетаріяту хлібом, коштом пограбування і поневолення селянина.

б/ Соціялізм – це повернення селянства до феодального, маркового ладу /"як бувало в старовину"/, тільки замість феодала маркграфа продукти селянської праці – колективної відбиратиме пролетарське місто.

Коротко і вичерпно, ясно. Без ходних дзеньок-бреньок про соціяльну справедливість, гуманність і т.п. А щоб ти селянине не спух з голоду не втікав від колективного господарства то, як і від маркграфа, ти від пролетарських соціялістів теж матимеш залишену і "подаровану" тобі у власність хату, двір і город.

В цій проекції основ соціялізму в сільському господарстві, себто в пляні організації змови на пограбування й поневолення селянина К.Каутський цілковито згідний з Леніним і Сталіним. Він так і пише:

"При організації російських колхозів керувались ідеями, які я вже давно висловлював".

Отже "феодалізм це і є соціялізм" для селянства за наукою первоучите-

ліз марксизму. Тільки значно гірший для селянина ніх справжній феодалізм, додамо від себе, але про це в іншому місці.

К.Каутський, а з ним погоджуються і його ученики - російські соціял-демократи - Дан Ф.,Югов, і інші не згідний тільки з методами введення "соціялізму-феодалізму", "маркового ладу" в СССР, бо ці методи приводять до зменшення продукції сільського господарства, себто до зменшення соціялістичного пограбовання села.Як би не це, то нехай живе і процвітає "феодальний соціялізм".

К.Каутський каже:

"Переможний пролетаріят має всі підстави турбуватися про те, аби виробництво засобів харчування відбувалося безперебійно. Експропріяція селян внесла б страхітливу дезорганізацію в сільсько-господарське виробництво і поставила б новий /феодально-соціялістичний М.М./ лад під загрозу голоду. Тому селяни можуть бути спокійні: вони економічно потрібні і вже це одно забезпечує їх від всякої експропріяції, не кажучи про те, що елементарний розум вимагає не перетворювати без потреби у ворога такий могутній шар населення, як селянство.

Як бачимо "філософія"чисто ґанґстерська: "коли хочеш їсти яйця - не будь ідіотом і не ріж курки.А потім вважай - курка може виявитись коршуном, що видовбає очі"...

Тому К.Каутський і вважає, що окількі московські комуністи пішли"на заріз курки" - експропріяцію селянства, замість сталого їх доїння во славу і на користь "переможного пролетаріяту", то крах неминучий.

"Економічний крах є цілковито невідкличним. Занепад сільського господарства дає себе знати скоріше ніж занепад промисловости, занепад якої народні маси можуть зносити порівнюючи довго, не наражуючись на неминучу загибіль. Можна при потребі довголі довго обходитись без нових убрань а тим більше без нових меблів, без нових домів взамін старих, які зношуються. Но не можна обходитись без харчування. Занепад сільського господарства означає безпосередній голод і в остаточному висліді вимірання з голоду. А при цьому все зростає антагонізм величезної більшости населення - селянства до комуністичної партії".

Цей крах советської економіки,зокрема і особливо сільського господарства на наших очах відбувся в надто гострих формах - кількакратного голоду в основних сільсько-господарських районах СССР, в першу чергу зокрема й особливо на Україні і інших "нацменівських теренах"а з перших днів війни 1941-45років ціла країна в тому числі й пролетаріят та армія почали голодувати, в висліді чого харчове постачання високою мірою довелося переключити на допомогу західних альянтів.

/Закінчення буде/

Большевицька „правда" про УПА

Ми вже подавали в попередніх числах "В.Ш." про методи і засоби боротьби московських комуністів проти українського революційного визвольного руху. Головною їх зброєю проти націоналістів була і є ганебна брехня. Брешуть вони зовсім свідомо за вказівками, які одержують від комуно-російських аґентів. Нахабства їх брехні мабуть ніхто ніколи не перевершив й не перевершить. Брехуни є різні - одні брешуть дуже по-мистецьки і навіть самі починають вірити в свою брехню, інші брешуть так, що брехня їх вилазить на верха і виявляється з яких джерел вона походить. Ще інші брешуть грубо, нахабно без найменших познак людської моралі й етики.

Хочемо знову звернути увагу,як брешуть і якими методами воюють комуністичні аґенти проти УПА. Брехня ця призначена для незорієнтованих арґентинських українців, але в подібному вигляді поширюється на всіх теренах де живе українська еміґрація.Характерним є, що наша "демократична"преса заступаючись за "безпартійну УПА" вживає майже тих самих методів і тверджень проти ОУН, що вживають їх комуністи для поборювання взагалі УПА. Ось що читаємо в статті п.з. "Похід УПА по Европі":

"Всі фашистівсько-націоналістичні українські газети були переповнені дикими вістками про переможний похід УПА по Европі. Часописи подавали своїм читачам прямо таки цілковито воєнні звідомлення. Цифри 10,20,30 тисяч вояків УПА не сходили зі сторінок газет, а европейські столиці тряслися від переполоху. Доведені до гарячкового стану свого маячіння писалися великі статті про перелом політичних подій у цілому світі в

зв'язку з появою УПА. Нпр.одна газета писала така: "Командування УПА перекинула частину своїх військ на Чехословацьку територію, а деякі відділи послано на перебій через большевицькі фортеці на західню Европу". "Недвозначно виявлено побоювання, що УПА може викликати міжнародні комплікації".

Але всі ті поголоски швидко розшифровалися британськими та чеськими повідомленнями державних урядів. Уряди офіційно повідомили, що немає жодного"походу УПА", що цифри з десятками тисяч вояків належать до царства фантазії.

Ще підчас війни на Словаччині,під час відступу німців залишились недобитки відділів "Дивізії Галичина",що помагала німцям задавлювати протинімецьке словацьке повстання в 1944 р. Недавно в горах появилися недобитки "бандерівців", що втікали з Лемківщини. Чеська поліція в більшості їх винищила або заарештувала. Вбитих і арештованих було 140 осіб. А всіх бандерівців обчислюють на 200 осіб.

В Австрії появу отих бандерівських недобитків попередили поголоски, що наближається добре узброєна 20-ти тисячна польська армія. Але замість армії з'явилося 16 втікачів, які були поліцією заарештовані. Отже справа йде не про армію а про кілька сотток недобитків лісових банд, що зимували в лемківських горах. Між заарештованими "упівцями",як виявили американці, знаходяться гестапівці,авантюрники, злодії, всі інших націй, а найменше з українців.

Оце є й є вся та правда про похід УПА, про який так галасливо кричали тут в Аргентині бандерівсько-націоналістичні фашисти".

Ось так виглядає нахабна брехня комуно-московських агентів а за нами тої породи людей, що по своїй природі мусить рити... Лише між тваринною свинею а комуністом-свинею є та різниця, що тварина-свиня не знає що вона є свиня, а большевик-свиня свідомий того, що він є свинею.

Треба пригадати виступ української "демократичної преси"проти націоналістичної, з тими самими закидами,що й большевики. Тобто,що неправдивими є відомості націоналістичної преси про численність, озброєння УПА і т.п. Ось звідки черпає наша "демократична" преса "правду про УПА".

П.Карий

В ОБІЙМАХ ТУНДРИ

Пароплав стрілою мчав по буйних хвилях Єнісею. Врешті причалили до берега і стали виводити в'язнів. І тут в Дудінці далеко на заполяр'ю боялися большевицькі собаки, щоб виснажені та заморені голодом в'язні не втікли в смертоносний океан голодної тундри.

Погнали нас в глиб, в огороджену колючим дротом та обставлену "бузьчими гніздами" зону. Всіх засланців зі східньо-українських областей та других країн СССР відділи осібно від так званих бувших горожан Польщі.

Було коротке полярне літо - час навігації на півночі. Розмерзла земля творила море липкого, рудого болота. А в переді широко розкинулась попеляста сизінь Єнісею. Вода скаженою силою хвиль, зі шумом розбилась об невеличкий острів серед ріки.Генген в далі майорів понурий беріг розлогої тундри. Тундра - безкраї простори Богом забутої а людьми проклятої землі. Земля, хоч і розмерзається - на пів мертва. Тут то там зеленіють кущі карликуватої берізки,ягідника чи моху...

На право від табору в'язнів розкинулось сіре містечко Дудінка з тисячею відірваних від світу мешканців. По заду табору і на ліво причаїлась зловіща тундра. Загадочна мов сфінкс. По небі пливли громади важких лільевих,рожевих та сизих хмар. Кругом була якась дивна могильна тиша й пустка,чогось не доставало...

Сталін засланий царською владою десь в тих місця добре роздивився і зумів належно оцінити ці простори для ізоляції "небезпечних контреволюційних елементів".

З Дудінці пробули ми два тижні. Вже стали привикати до запоганених хмарою блощиць бараків. Перестали реагувати на мільйони докучливих москітів. Навчилися свою пайку харчів з'їдати зараз же пополудні, щоб не попала щурам або злодіям. Гнила риба, без'яринні зупи та столове ложка каші зі стухлих крупів приправлені голодом смакували як найкращі обіди. Вже і втомлений тундрою зір не шукав життєрадісної зелені а привикав до сіро-зелених барв, рудих або білих. Білий лис, білий заєць чи ворон стали щоденним явищем.

Та ось закінчили нашу евіденцію і знову на виїзд. Тим разом заладували нас на поміст вузькоторової залізни-

ці, побудованої кривавим трудом на кістках десятків-тисяч засланців. Так прийшлось попрацювати з "Поповою Бригадою" /засланче кладбище/ хоча й нам довелось зіставити там свою день.

Їхати довелось доволі довго. Кругом куди падав зір стелилась дика, непроглядна тундра. В половині дороги спинув густий, холодний дощ і промочив нас до нитки. Та скоро заблисло, мов мачушина усмішка, сонце. Де-не-де в озерцях блестіла вода а на право розпростерлись порості мохом й хащами багна. Ця мертва тиша тундри збуджувала в душі якийсь страх й неспокій. Але це була злуда, бо тундра кишіла невгомонним життям. Цілі мільярди комах а там повзунів і птаства заселювали цей страшний дикий край.

Ми зблизилися до невисоких норильських гір. Тут поклади найкращого вугілля, багаті золотодайні злоччя криються в надрах цієї дикої землі. Заїхали в гори. Пригода ставала чим раз більше дика. На вершинах іскрились вічні льоди та сніги а внизу булькотіли мутні ручаї. Все підніжя гір було наге, з страшними пропастями, спадами та ярами. Отут то й запроторили нас.

Норильськ - як і всі полярні місточка - мале місточко з десять-тисячним населенням. Виключаючи незначний відсоток "вільнонаємних", більшість в ньому в'язні або звільненці. Домики тут малі - дерев'яні або з недопаленої цегли. Вузькі вимощені дошками "мостові" вулиці.

Нас вигрузили аж за містом і обставивши "отрелками" з крісами на гостро та собаками, повели на т.зв. Медвежий Ручай до новобудованого табору. Бараки ще не були докінчені. Зразу закипіла праця, стали розбивати на бригади і розподіляти на роботу. Вкоротці привезли ще і умістили поблизу литовців - майже самих державних високих урядників. Праця була важка. Попробував я всього, починаючи від "плотніка" до "повара" включно. Жив як і всі, був вічно голодний. Працював так щоб "начальство" не замітило моєї недбалості. Але дех тут сил набрати, як усі такі виснажені!. Кожний ожидав, щоб тільки день скоріше минув, може завтрішній день щось кращого принесе. Головною мрією кожнього — було наїстися до сита хліба, такого пахучого, разового, чорного хліба і попити холодною джерельною водою.

Та не довго довелось мені побувати у "Медвежому Ручаю". Прийшли заочні присуди московської "тройки О. С." і я одержав свою "норму". Дали 8 років "трудово-исправительных лягерей" за переступлення закону, цебто параґрафу 54, пункти - 2,6,8 та 10. В цей самий день засуджених забрали і повели на нове місце каторги для засудженців на цегольню. Та й тут було не краще - тяжка праця, голод, холод і виснаження. Зачав я працювати при копанні глини а закінчив "резчиком" при моторі. Життя пливло скучно-монотонним руслом. Виснажені понад силу в'язні падали як мухи але на це ніхто не реаґував і байдуже чекав своєї черги.

Згодом перейшов я до бриґади кубаньоких козаків - дуже гарних, свідомих й дружних людей. В таборі був клюб, бо з "найсвобіднішій" країні світу навіть в концтаборах шириться большевицька "культура".

Управа табору влаштовувала "пушкінський концерт". Моя непосидюща, бунтівнича вдача підказала мені і тут зробити "контрреволюцію" - все одно, раз кози смерть. І от я переговоривши з деякими найбільш свідомими українцями наднпрянцями і галичанами приготовив "контрреволюцію". На "пушкінському концерті", що був тільки паравоном, дали ми вияв нашого спротиву насиллю над українським свободолюбним народом. Москалі мабудь не зрозуміли нас, бо їх примітивна душа раба не чула на такі моменти. Та зрештою, якжеж зрозуміти дух бунту вольних, навиклим до кнута евразійським москалям?... Але зорієнтувалися поляки. Та найкраще зрозуміли нас старі й нові засланці-українці зі всіх земель України. Щоб ви побачили цей настрій наших запроторених, зморених й виснажених братів підчас деклямацій з Кобзаря Шевченка /не Пушкіна/. На слова "Вернітеся, дивітеся - жита похилились" на залі понісся придушений плач-стогін сотоk людей, що раптом відкрили своє серце напоєне глибокою любов'ю до України. А коли попливли слова деклямації "Нехай свою Україну, я ще раз побачу" - роздались спонтанні гучні оплески. Цей "пушкінський концерт", що став маніфестацією душі і серця українців став початком нового українського життя в таборі. Люди були проломані. Між українцями усіх земель України почалось зближення і щиросердечність.

Помимо безнадійности, у нас була віра в близький день визволення і він прийшов - але не для всіх. Прийшла для польських горожан амнестія на підставі умови Сталін-Сікорскі. Скористали з цього українці з Західніх Земель України але і то не всі. Ті, яким военний трибунал доказав приналежність і активну участь в ОУН остались - як що не погинули - на засланні.

Д.Чечва

Д-р Д.Донцов

ДВА ПАТРІОТИЗМИ

/ Закінчення /

Головним чинником, який переводить цю душевну переміну - є збудження нових психічних емоцій. Коли тим чи іншим способами поведінки,з якимось ідеалом виховання - зв'язується сильне емотивне зворушення, таке сильне, що людина готова на всякі жертви за нову правду, яку вщепили їй малій вразливій душі. Кидд пише: "Велика таємниця віку, що йде - є, що цивілізація спочиває не на розумі, а на чувстві"... Завданням інтелекту є не дусити ті емоції, а їх контролювати... Своїй новій виховній системі завдячують - каже американський автор -німці той величезний ідейний підйом і захоплення, яке вони виявили в останній війні. А те виховання,що викувало нову душу народу, було ділом малої жменьки людей: міністра освіти в Пруссії в 1879р. Адальберта Фалька і короля Вільгельма II-го. Цих двох виробили подрібний план морального виховання молоді, розбудження в ній духа посвяти для загалу, духа жертвенности, ідеалізацію своєї нації та її великости. Ці ідеї нове виховання -через школу - вирило в душах дітей і молоді, міцно вяжучу їх з почуттями обов'язку і жертви, з моментом чисто емотивним...

Тим способом створено нову чисто моральну, культурну дідичність,передавану з покоління в покоління,дідичність, зовсім незалежну від протоплязматичної тяглости. Вроджена дідичність - була в одиниці, та другапоза нею, в суспільности. Елементи першої, коли й зміняються, то дуже поволі, другої - можуть змінитися нагло... Душа нової людини - це табула раса, яку все можна викарбувати новим ідеалом. Фізичний добір гігієна - це ніщо, порівнюючи з могутніми засобами тої другої дідичности...

Вороги теорії Кидда не припускають наглої зміни в душевній конструкції народу - як і в фізичній конструкції одиниці, але їх наука не витримує критики фактів, як не витримують подібні до неї політичні теорії, що нові нації в XX віці не повстають.

Кидд покликується на чужі і свої експерименти, щоби довести, що всі свої навички - невіть звірята -завдячують не вродженим інстинктам, не внутрішній дідичности, а - вихованню /дідичности соціяльній/. Тим прагне довести можливість наглої трансформації звичок, симпатій і антипатій тої чи іншої людської породи - її світогляду.

Нпр., досвіди в лондонськім зоольогічнім саді ствердили, що більшість звірят, уроджених в неволі - вовки, барани, лиси - цілком неврахливі на труїливих гадюк, не відчувають перед ними ніякого страху. Не відчувають його і жаби, які - на волі - є головною поживою тих гадюк. Отже шляхом фізичної дідичности,предки не передали їм того інстинкту.Так само,малі дикі птахи - не відчувають страху перед котом /дорослі - так!/. Автор приходить до висновку, що коли той інстинкт потім з'являється, то як вислід суспільної дідичности, накинутий молодим - дресурою і прикладом, під умовою викликання в них відповідної могутньої емоції. Свої настрої і нахили - звірі не одідичують, їм їх вщеплюють - вихованням...

Кидд наводить цікавий власний досвід над дикими качками. Йому вдалося сполошити дику качку саме тоді, як вилуплювалися з яєць молоді. Качка відлетіла, і молоді довірливо сідали на руку дослідника, не виявляючи ніякої боязни перед своїм страшним дідичним ворогом. Від часів печерної людини, уряджує наш рід лови на цю породу птахів, - і показується інстинкт ворожости до людини - не закорінився в тім ґатунку... Але ось людина відійшла, самичка зблизилася до дітей і, з певної віддалі - зачала гукати їх до себе. Вона ціла дріжала з зворушення. Кожне її пірячко тріпотіло мов тарпане вітром. Над нею завис великий страх перед людиною. І цей страх - шляхом емоційного зараження передався молодим. Коли дослідник зблизився до них знову, самичка

УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІЯЛІЗМ - ТЯГЛО МОСКОВСЬКОГО ІМПЕРІЯЛІЗМУ

/ Продов.із ст.18 /

ти жодної демократії, бо тоді він негайно зазнавби поразки.

Марксизм-соціялізм є страшним ґвалтівником, ах до дикунських часів, і безприкладною провокацією саме через духовно-матеріяльне обезвласнення людства. Це - А. Звідси спротив суспільства й десяткування його, як "ворогів народу". Це - Б, тобто -ЧК, ҐПУ, НКҐД, МҐД, МҐБ й то передусім проти поневолених народів.

/Продовження буде/

відлетіла, голосним криком остерігаючи малих перед небезпекою. І малі зараз побігли ховатися, тріпаючи своїми щурупелками крильцями, з пронизливим свистом, повні незнаного досі переляку... Пташки були мов замінені, вони стали дикими, огорнуті панікою, якої дослідникові вже не вдалося втишити. Вони вже перенеслися в інший світ, з якого не було повороту...Хто обсервував паніку людської юрби,яка піддавалася їй - лише заражена емоціями інших людей, переляканих якимсь фактом, який перед тим ту юрбу зовсім не лякав; хто обсервував, як індичка тривожним клекотом збирала в гуґавину своїх малих, коли чула в повітрі над собою шуліку, - той бачив ті самі з'явища: коли та чи інша поведінка виходила не з інстинкту,лише емотивно була накинута ззовні...

Чи не так буває і в суспільности? Чи не так,як тих малих каченят,колись Англія чи французькі Людвіки, брали, коли не на руку, то за руки німецьких князів, яким і в голові не було,що мають перед собою страшного ворога?... Правда, були і в Німеччині люди - як Фіхте, Арндт, Ґерес і інші - що теж "дріжали з зворушення", голосною пересторогою кричали до земляків, не бути довірливим, не давати себе приручити. Але ці голоси не ділали на вже сформовану людину, призвичаену до покори і довіря ще з тих часів, коли навіть Ґете - свідок нечуваного пониження Німеччини - казав, що не можу виступати проти французів, які створили таку, незрівнану культуру...

Ці голоси перестороги ділали слабо в той час, коли хмара апостолів інтернаціоналізму - закоркувала мозок націй теоріями про братерство всіх людей, цілком як в нас, коли всякий виступ проти герольдів російської інвазії - отцих Толстих і Достоєвських, п'ятнувався - ба, п'ятнується, - як виступ проти культури взагалі...

І щойно, коли з'явився спершу Бісмарк, а потім Гітлер, коли науку Фіхте, Трайчке, Ніцше - шляхом соціяльної дідичности зачала нова Німеччина вщеплювати в мозки нового покоління,- щойно тоді могла повстати правдива нова німецька нація! Щойно тоді, коли шляхом виховання, розбудження нових емоцій, нових ідеалів посвяти для них, перетоплено італійців в казані фашизму,- повстала нова італійська нація! Правда, повстанню тих націй товаришив вибух скажености по стороні їх вчорашних французьких чи англійських окупентів,- але одно треба признати: коли давніше заграниця любила Німеччину за Бетовена, за її науку і культуру, за старий Гайдельберґ чи Ґетінґен, а Італію - за Фаравеля і Форум романум, за Неаполь,- а в суті річи за їх неофензивність, за уступлення зі шляху великих імперіялістичних народів, - то тепер та любов вже й ослабла, але пошана, респект перед тими націями - зріс! Як і перед японцями. Їх можуть тепер прозивати "імперіялістами", "бандитами", але - вже не макаками. Поступ, якого можна позаздрити!

Що ті народи так нагло випнулися вгору - так несподівано зголосили свою рівноправність, це завдячують вони прищепленню того нового патріотизму, нової ґами нових емоцій - любови, ненависти, віри, надії, духа посвяти, нових ідеалів, погорди до вигідництва, ставлення інтересів цілости над інтереси всіх.

В огні цеї нової науки спопеліли старі погляди Ґете, спопеліла стара поетична, але недолужна країна лінивих неаполітанських ляцароні, або самотверджених Рененкампфів. Спопеліли загумінкові патріотизми рідної дзвінниці. Повстали нові типи, побідні до тих, яких - от як тих бенґальських гузарів - систематично виховувала в своїх Ітоні й Оксфорді мудра й обачна Англія. Спопеліла, як попеліє в нашій уяві, хохол-ґречкосій Котляревського чи Шельменко - в порівнанні з суворими постатями князівських часів, які оживають в прагненнях доби.

"Вплив колективного ідеалу - пише Кидд - накинутого молодій душі, розбуджування відповідних емоцій,необчислимий. Це єдина причина, здібна впровадити в рух найглибшу силу, яка дрімає в людській природі. Певно,чинники географічні, економічні, матеріяльні, різного роду мають теж своє велике значіння. Але істотний елемент сили збірности є в отій соціяльній дідичности, в передачі емоцій і ідеалу. Раз накинутий цей ідеалізм стає виразом"живої душі народу" - живої і несмертельної. Раз накинутого, його вже не дасться так легко знищити. Доказ того, що Німеччина Бісмарка, хоч улягла коаліції п'ятидесятьох народів - всеж, навіть змушена до капітуляції, - переможеною себе не визнала; накинути собі почуття нищости /що звичайно в таких випадках наступає/, не дала і свого ідеалу, який продовж чотирьох років кривавих змагань вибивали їй з голови - Фоші і Вайґани, Кіченери і Брусілови і Діяци - не зреклася!

Є два патріотизми - льокальний і загальний. Що крутиться довкола якогось сонця - і той, що сам собі є сонцем. Перший - нераз прибирає форми страшні, як та примара, що з'явилася у лісові, але другий - завше веде до того згуманізовання і ушляхет-

Проф.Л.Шанковський

Козацьке питання

/Продовження/

В 1918 році Терщина повстає проти більшовиків і повстанці займають Моздок, що стає центром терської визвольної боротьби. Оця боротьба ведеться довкруги Грозного, Кізляру й Владикавказу малощо не рік і тільки хвилева перемога Денікіна на більшовиками приносить звільнення цілої терської області. Катастрофа Денікіна приносить терським козакам поновне їх поневолення.

Уральські козаки були перейменовані з яїцьких козаків, що над рікою Яїком /Уралом/ посилились вже в XVI ст. Яїцькі козаки творили в XVIII ст. головний контингент армії Омеляна Пугачова, що, малощо, не завалила царської Росії. По пацифікації пугачевського повстання Катерина II перейменувала яїцьких козаків, за кару, в уральських, а назву ріки Яїк на Урал. В громадянській війні уральські козаки більшої ролі не відограли. Вони попирали, спочатку, повстання Військового Отамана Оренбурзьких козаків Дутова, про якого більшовики казали, що по ньому не стало "даже редутов", а потім сиділи спокійно. Большевицькі настрої були серед них значно поширені. В цьому місці слід ще згадати, що коло 75% населення уральської області -це кіргізи-казахи й тому уральська область входить тепер у склад Казахстану.

Тендації до об,єднання козацьких військ були дуже сильні від самого початку революції 1917 року. За ініціятивою окремих козаків уже 12.III. 1917 року був скликаний в Петрограді Загальнокозацький з'їзд. На цьому з'їзді вибрано Раду союза козацьких військ, яка скликала пізніше, 1-13 червня, 1917 року II-ий Загальнокозацький з'їзд, на якому постановлено покликати до життя Південно-східний союз козацьких військ і північно-кавказьких верховинських держав і рішив скликати Верховний Круг, що мав оформити об'єднання всіх европейських козацьких військ в одну неподільну козацьку державу.

І дійсно заходами от.Каледина утворено 21.10.1917р. у Владикавказі : "Південно-східний Союз Козацьких Військ Дону, Кубані, Тереку й Астрахані, горців Північного Кавказу та вільних степових народів Донської області й Астрахані". Через дальші події на козацьких землях Союз цей не мав змоги остаточно оформитись.

З ініціятиви Великого Військового Круга Дону і Законодатної Ради Кубанщини скликано, в червні 1919 р., в Ростові Козацьку конференцію в справі оформлення Південно-східного союза в якій брали участь представники донської, кубанської й терської республіки й були запрошені вибрані представники Дагестану, Осетії, Кабарди, Інгушетії, Грузії, Азербайджану, Вірменії. Малось на увазі заключити "союз південних держав". В цей час Осетія, Кабарад й Інгушетія були вже завойовані Денікіном, а проти Дагестану Денікін вів саме війну. Перше урочисте засідання конференції мало місце 25 червня 1919р. в Ростові. На цьому засіданні з великою програмовою промовою виступав голова кубанської делегації і представник Кубанської Краєвої Ради М.С.Рябовіл. Денікінці відповіли на цю промову тим, що в першу ніч, після засідання конференції вбили цього рішучого козака - самостійника і борця за визволення козацького народу.

Слідство дуже скоро викрило вбивців, але вони не були покарані. Рябовола вбили денікінські старшини: ротмистр Коптев і граф Воронцов-Дашков. Їх не покарано, бо начальник денікінської поліції Коссович дістав від ген. Денікіна наказ, щоби "никакими розыскеми не занимался". Вбивці належали до "Відділу особливого призначення Кавказької армії", якою, тоді командував ген. Врангель.

Вбивство М.С.Рябоволя викликало велике обурення серед всього козацтва. Вже підчас перевозу тіла убитого тіла з Ростова до Катеринодару тисячі козаків і козачок виходило на залізничі стації, щоб поклонитись тлінним останкам великого козацького патріота. На надзвичайному засіданні Ради прийнято одноголосно такі постанови: 1/ Поручити Краєвому правительству негайно закрити всі організації й газети, що займаються прово-

---

ДВА ПАТРІОТИЗМИ

нення, до тої карикатури в хліві, про яку сповідає Мельфорд. Вибирати між ними річ смаку. Але ті, які відкидають перший, повинні усвідомити собі, що мусять скінчити другим. Бо третього між ними - природа ще не винайшла.

Кінець

кацією і нагінкою на козацтво і його кращих представників; 2/ На території Кубані закрити всі відділи добровольчого "Освага" а його агентів виселити з козацької території; 3/ Закрити всі газети, що знайшли собі пристановище на козацькій землі і зневажають вищі установи козацтва і покійного М.С.Ряболова, а редакторів їх - неуродженців краю - виселити, а уродженців відправити на фронт доказувати свій російський патріотизм; 4/ Негайно підготовити закони, що карають особи, які ведуть боротьбу проти козацьких установ; 5/ Увіковічнити пам'ять впавшого з руки росіян предотавника Краєвої Кубанської Ради М.С.Ряболова.

Тіло предсідника Ради поховано 30 червня 1919р. в Катеринодарі, на кріпосній площі, на тому місці, де славні запорожці побудували першу Січову церкву Покрови Пр.Богородиці.

Дебати конференції проволіклися через відсутність кубанців. Денікін висунув на конференції проект південно-російського правительства під його проводом. Але навіть найбільш угодові козацькі "едино-неділимці" не могли пристати на обсяг"автономії", яку хотіло надати козакам "південно-російське" правительство й наради розбилися після шестимісячного тривання.

В місяць пізніше Кубанщина заключила "трактат дружби" з Союзом кавказьких верховинців. Трактат цей заключено в Парижі, в липні 1919р. В цьому акті, що його підписали від імені кубанського правительства Л. Бич, В.Савицький, А.Калабухів і А. Намитокін, а від горців: А.Черомоев, І.Гайдаров, Х.Хадзарагов і міністр зак.справ Г.Баммат, обидві сторони визнали взаїмно державну суверенність і повну політичну незалежність обох країв, змагаючи одначе до тісної дружби й мілітарної та економічної співпраці обох заінтересованих сторін. Очевидно ген.Денікін намагався всіма силами протидіяти таким актам. Членів кубанської делеґації, підписаних на трактаті, віддав ген.Денікін під военний суд за державну зраду й одного з них, А.Калабухова повішено дня 7.II.1919р. Інших не досягла його рука.

В січні 1920 року вже з ініціятиви Кубанської Ради зібрався в Катеринодарі т.зв. Начальний Круг, зложенний з представників Донщини, Кубанщини й Терщини в числі 50 делеґатів від кожної області. Начальний Круг проголосив себе найвищою владою Дону, Кубані й Тереку, з метою складеня державного союзу між тими трьома військами та покликання союзного правительства. Дня 15 квітня, 1920р. приступило до цеї умови також астраханське козацтво.

Дня 4 серпня, 1920р. заключили згадані чотири козацькі війська новий договір з ген.Врангелем, що мав обов'язувати до закінчення громадської війни в Росії, а потім мавби бути предложений до затвердження Великих військових кругів та Кубанської Краєвої Ради. Цей договір підписали: від Донщини от.Богаєвський і Кореневський, від Кубанщини в.о.от. Іванис і ген.Захарів, від Терщини от.Вдовенко і голова терського правительства Букановський, від Астраханщини от.Ляхов і голова правительства Баяну і врешті від Союзного командування: ген. Врангель, мін.Кривошеїв та ген.Татілов. Оцей договір одним почерком пера нищив дотеперішні змагання Кубанської краєвої ради і її здобутки, осягнені по упадку ген. Денікіна. У відповідь на проголошення договору порозсилала президія Кубанської краєвої ради через своїх представників усім дипломатичним місіям заяву, що Військовий Отаман Кубанського війська ген.Букретов, заключивши договір з ген. Врангелем і поставивши тим самим Кубанщину в залежність від нього, нарушив суверенність держави - Кубанської народної республіки, чого не мав права робити без санкції Ради. З цеї причини його договір не може мати жодного юридичного значення.

Дня 29 березня, 1920р. видала Кубанська краєва рада проклямацію до населення, яку рівночасно нотифікувала всім державам за посередництвом своїх заграничних посольств. В цій проклямації був підкреслений оборонний характер війни Сов.Росії, признання незалежности всіх держав, що повстали на території давньої російської держави й проголосили незалежність, заява про невмішування у внутрішні справи цих держав і декларація в справі майбутньої федерації цих держав, що могла скластись тільки у висліді їх свобідної волі. Проклямація підкреслює волю Кубанського козацтва на самостійне існування Кубанщини, проклямоване Кубанською краєвою радою в 1917р. і 1918р.

Такі були спроби козацьких самостійників побудови свої козацькі держави в роках 1917-1920. В цьому місці треба підкреслити, що боротьба за самостійні козацькі держави ускладнялись тим, що значний процент населення козацьких земель стремів до федерації з Росією, здержував самостійницький рух і за допомогою денікінської, чи більшовицької зброї нищив його. Найбільший вклад у самостійницький козацький рух дала Кубанщина, во-

на явно і славно стала на шлях своєї державної незалежности. В Донського союзні козацькі армії перевернули йому цілковито в голові і він почав поповняти помилку за помилкою, що його завели до неславної катастрофи. На жаль ця катастрофа потягнула за собою також катастрофу козацтва, що по козацтва не було вже такої однозгідности думок і Донщина, в боротьбі за незалежність не витратила стільки людських і матеріяльних жертв, як Кубанщина. Сильний був на Донщині напрямок, що був прихильний Советам, зокрема багато донських козаків було в складі більшовицької І.Кінної армії, що нею командував донський козак Буденний. Найсильніший був самостійницький рух, на Донщині, серед низових і сальських козаків. Але справжнім нещастям для козацьких країн була поява на півдні т.зв. "Добровольчої армії", що нею пізніше командував ген. Денікін. Ця армія була початково дуже слабка, а виросла вона тоді, коли реакційні елементи з цілої Росії почали втікати на південь, до Денікіна, й коли антанта визнала його й почала допомагати воєнними матеріялами й зброєю. Воєнні успіхи, що йому дали волі й неволі мусіло бути його союзником проти спільного ворога. А втім брутальний імперіялізм, соціяльний регрес і внутрішня деморалізація/хабарництво, крадежі, грабунки, погроми/, що характеризували авторів "белого дела" в минулому, не могли мати іншого висліду, як катастрофу.

Історія любить повторятись! Сено минулих козацьких змагань за власну державність крие в собі глибоку науку на майбутнє. В ніяких обставинах і в ніяких умовах козацтво не може мати с п і л к и з російськими "едино-неділимцями" любої масти й любої програми, проти кого ця б спілка й не була спрямована. Волю й незалежність Козакії козацтво може здобути тільки в братньому союзі й єдиному фронті з Україною й іншими поневоленими націями Східньої Европи й Центральної Азії. Це єдиний шлях, по якому козацтво може дійти до своєї завітньої мети: вільної й незалежної Козакії !

7. Козацтво на еміграції

Нещасливий вислід Визвольних змагань козацтва мав у наслідку окупацію козацьких земель Советською Росією, яка тривае й до сьогодні. Сумна була доля козаків під советським режимом, нагадує вона дуже долю України. Декретом з дня 18.7.1923 р. советське правительство видало указ про "уничтожение казачьего имени в СССР". Адміністративно, всі козацькі землі включно в РСФСР, не зважаючи на існування "Донской Советской Республіки" в 1918 році і на абсолютну більшість українців у західній Донщині та північній Кубанщині. Тільки Таганрізька округа входила, якийсь час, в склад Української ССР, але потім її вилучено і разом з іншими козацькими землями утворено адміністративну одиницю "Північно-кавказький край". Тільки за часів НЕП-у прокотилась по тих землях невелика "українізаційна хвиля", за часів якої було відкрито на Кубанщині й в Ростовщині українські школи й могли появлятись українські книжки й газети. З моментом проголошення колективізації й п'ятирічок повернено було рішуче в бік насильної русифікації місцевого населення. Згідно з теоріями чергових "единонеділимців" на Кубані українського духа й "быть не может". Але й не може бути козацького духу, бо за більшовицькими теоріями козацтво - це кулацтво.

Тільки після знищення "кулака, як класи" більшовики рішаються на відновлення козацтва. Дня 20 квітня 1936 року знесено з козацького населення обмеження в службі в Червоній армії, відновлено козацтво та створено козацькі частини. В цих частинах є багато не-козацького елементу, що вишколюється на "козаків" під кермою досвідчених козацьких інструкторів. Але й є частини злохені напр. з донських козаків. Ось що читаємо в одному звіті УПА про таку частину:

"В літі 1945р. большевики кинули в повіти Томашів, Грубешів і Холм дивізію донських козаків. Між донськими козаками було багато старшин МГБ. Згідно з призначенням - ті частини мали збирати жниво й сіно. Рівночасно хотіли їх вжити проти УПА. Однак УПА повела за допомогою летючок широку пропагандивну кампанію серед донських козаків. Крім цього донські козаки стрічались також з місцевим населенням і від нього багато довідались про УПА. Багато з них знало про УПА вже з попередніх зустрічей. Наслідок був такий, що донські козаки не дали себе втягнути до акції проти УПА. При зустрічі зі стрільцями УПА, вони вдавали, що їх не бачать, вказували на енкаведистів і помагали стрільцям сховатись. Між українським населенням і донськими козаками доходить до правдивої дружби і коли донські козаки відїзджали з цих земель, українське населення прапало їх так само, якби це були сини українського народу".

Тимчасом на еміграцію вийшли південно-східні козацькі війська з донців

час заховувати свою організацію й свої установи. Крім того на еміґрації почався рухи т.зв. "вільно-козачий рух", що почав гуртуватися біля журналу "Вільне Козацтво", що появлявся на російській та українській мовах спочатку в Празі, а пізніше в Парижі. Журнал цей поширав теорію т.зв. "козакійської нації" й домагався утворення козакійської держави. В зв'язку з цим доволі поширеним є погляд, що Козакія і козакійська нація - це штучні поняття, які повстали на еміґрації і що вони не мають ходного відгомону на козацьких землях. Не є це вірно. В "Истории о Донском Войске", написаній 1812 року в Новочеркаську Олексієм Поповим і надрукованій в Харкові 1814 року в університетській друкарні читаємо:

"Сее Войско-республика издеревле называлась Донскими Казаками, а земли их К а з а к и е й, ибо на персидском языке /димийском/ казак означает скифа по свидительству Плиная /писатель I-го века после Рожд. Христова/. О том же свидетельствуетвует Константин Порфиродный, царствовавший в Константинополе от 775 до 797 год и арабский историк Абул-гази-Багадар-Хан".

Ось як митарства російської імперіялістичної "науки" доводять, що поневолені народи втрачають навіть свої назви, а їх самих зводиться до поняття якогось "соціяльного стану", як це маємо у випадку з козацтвом. А хіба з українців не зводять ці ж самі російські обер-імперіялісти до поняття "деревенских хлобов и петухов", що не варті називатись нацією. А що говорять російські митарства про нашу національну назву - Україна, що в світлі найновіших досліджень показується старшою назвою, як назва "Русь"?

Вільнокозачий рух, на еміґрації, потрапив полонити деяку частину козацтва своїми ідеями і довів до цього, що козаки почали себе вважати окремим від росіян і українців народом. Похідним отаманом Вільного козацтва обрано кубанського козака Гната Білого. До руху включилася також значна частина донських козаків, хоча їхній Військовий Отаман ген. Попов вів окрему політику, що змагала до самостійності донських козаків. Була серед донців також сильна українофільська група, якою керував полк. Фролов, що командував в укр. армії кінним полком. Сам журнал "Вільне Козацтво" вів гостру кампанію проти російського імперіялізму і полеміку з українськими журналами, що по-своєму підходили до козацької проблеми. Були, одначе, й голоси, що ставали в оборону козакійських ідей і претенсій, як напр. статті Д-р Л. Цегельського у філядельфійській "Америці" в чч. 16, 17, 19 за рік 1939.

Передбачуючи поневолення України і велику німецьку імперію від Райху по Каспій, німці плянували створити в кордонах цієї імперії своєрідне "ураказацтво", що було б захистом для цих кордонів, як колись було захистом для царської імперії. Немалу ролю відограли тут економічні моменти: донський вуголь, кубанська пшеничка, терська нафта, емба в уральській області, тощо. Для тієї мети, вони, перед війною підтримували "вільно-козацький" рух і наставляли його проти Росії, головно проти України. Цим і треба пояснювати собі гострий протиукраїнський тон "Вільного Козацтва", спеціяльно в пізнішому періоді його існування. Тим не менше журнал цей заслуговує на увагу кожнього дослідника козацького питання, головно через статті учених Пушкарева й Сватикова. Перший дає основу козацького, а другий сибірського сепаратизму.

Ситуація зміняється ще більше під час останньої війни. Тоді німці виступили цілком отверто проти ідеї УССД, а не маючи точного уявлення, як далеко сягатиме їхня імперія на сході, пропагували спочатку ідею Ч е р к а с і ї, козацької держави, що малаби обіймати козацькі й українські землі, приблизно по ріку Случ. В Празі почав виходити журнал "Козачий Вестник", що був журналом німецької орієнтації і виводив козаків від ґотів. Не можемо мати претенсії до певної частини козаків, що захопилась тими ідеями і стала на співпрацю з німцями, мрійучи таким чином визволити від большевиків свою батьківщину, коли ідеєю Черкасії і ґото-козацтва захопились навіть деякі українські еміґранти і то не тільки типу Полтавця-Остряниці, але й чільніші громадяни, що перекочували тоді до "козачого" табору. Очевидно, з цих німецько-козацьких залицянь нічого не вийшло, бо німці здобувши козацькі й українські землі навіть не думали організувати їх у формі якої-будь козацької держави ґотського походження. Вони таки задумували придучити ці землі до німецького Райху. Цілком ясно, що в таких умовах "Козачий Вестнік" мав вже цілком виразне антиукраїнське обличчя, що гармонізувалось з штепівськими "українськими" продукціями в Києві.

/ Продовження буде /

Поширюйте кола читачів, розширюйте кольпортажну сітку, збирайте на ПРЕСОВИЙ ФОНД !

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ НА ЕМІГРАЦІЇ

Занедбаний відтинок

В українському суспільно-громадському житті українська жінка відграє не то що різнорядну побіч чоловіків ролю, але в деяких випадках перевищає їх. Сучасна революційно-визвольна боротьба українського народу, без участі широких його мас, а в тому числі й українського жіноцтва була б майже неможливою. Визвольно-революційна боротьба вимагає особливо великої жертвенності від української матері, жінки, дівчини чи юначки. Матір й жінка не тільки розлучається в своїм чоловіком та синами, благословляючи їх на цю боротьбу, але українська жінка, ота многострадальна мати, дружина чи юначка, часто бере у власні руки зброю, щоб піместити смерть своїх рідних і в нерівній боротьбі з окупантами віддає своє життя на полі слави непереможної України.

Велика кількість жінок і юначок активно працюють в рядах ОУН, виконують непомітну дрібну працю а разом з тим таку відповідальну, до виконання якої може стати лише жінка. Зв'язок, заготівля харчів для підпільників і УПА, пошиття й направа одягу, збірка медикаментів, лікування й опіка над пораненими, розвідка, охорона і т.д. - це ті ділянки, де українська жінка незамінна ніяким мужиком, виконує чесно свої обов'язки і не рідко кладе своє життя.

Українська національна історія так багата на героїські вчинки української жінки. Український нарід має своїх героїнь, месників-жінок, які сміло й гордо кидали в обличчя ворога визов, не лякаючись катування по в'язницях, заслання в далекі концтр-табори чи тяжкого поневіряння і виконування примусової фізичної праці.

У висліді другої світової війни уже велика кількість українських жінок й дівчат, втікаючи від московського сатрапа, попались на чужину щоб зберегти себе й розказати всьому світові про "щасливе життя" під "сонцем" сталінської конституції, про рівноправність жінки в большевицькій системі, про "пілнування" комуністів за матір й дитину. Це важкий, перехідовий етап майже кожної української родини. Українська жінка кидає рідну землю, рідну хату і дорогу родину, йде на поневіряння в чужі й незнані їй країни. Багато-багато українського жіноцтва проти його волі викинено з рідної землі гітлерівськими садистами до важких робіт в Німеччину. Таким чином поважне число українських жінок й дівчат опинилося поза межами рідної землі і поруч мужчин є сьогочні складовою частиною української політичної еміграції. Але на жаль, на виховання українського жіноцтва, зокрема юначок на еміграції звертається як найменше уваги. Моральний розклад охоплює очевидно також і мужчин, однак вдвоє більше шкоди для українського народу приносить моральний й національний упадок жінки, дівчини чи юначки. Бо їх роля в житті родини, у вихованні дітей, у творенні української сім'ї - є основою родини і нації.

Першим обов'язком української жінки на чужині є взяти на себе почесну ролю захисту й збереження підвалин української сім'ї, виховати дітей в духовій традиції своїх батьків, бути вірним другом життя свого мужа та помагати йому в необхідній для політичної еміграції суспільно-громадській і національно-політичній праці.

Серед нашого жіноцтва є значна частина дівчат, що будучи забрані на невільну працю "творцями нової Европи" в 1942-4 рр. 14-15 літніми юначками виростали й дозрівали в умовах чужини, виховуючись самі собі. Наслідки такого виховання є різні, однак не сміємо на них примикати очей, бо це майбутні матері і вихователькі українських дітей.

Багато українських жінок залишили на рідних землях родину, батька, матір, братів, сестер чи мужа. Це творить незривний духовний зв'язок і стязить перед кожною жінкою її обов'язки у відношенні перед своєю родиною на рідних землях. Такої відповідальности не може ніхто знести так довго, як довго живеться л ю д и н о ю.

На терені В.Британії українське жіноцтво або за-с[illegible] або просто досі не спромоглося стати на рівні своїх

обов'язків.За кількох війнами,життя місцевого українського жіноцтва дуже обмежене.Знаємо всі,що українська жінка здібна зберегти притаманні українській нації народні традиції, звичаї,обичаї,релігійність і т.д. на що значно в меншій мірі надається мущина.І щоб наше українське суспільно-громадське життя на еміґрації було повноцінним,традиційним з усіма притаманними духовими вартостями,то участь в ньому українського жіноцтва є необхідна.Без жіноцтва воно буде сіре, буденне,не буде повноцінне й позноварткне.І на це якраз мусимо звернути більше уваги й нетільки розбудовувати працю українського жіноцтва а вперщу чергу включити тих, що стоять осторонь вже існуючої організації місцевого українського жіноцтва.А праця українського жіноцтва на еміґрації мусить проводитися під кутом єдности українки-еміґрантки з жіноцтвом Вольної України і посильної праці для добра своєї родини,батьків, сестер й братів,що стались на рідних землях.

О.Д.

Крайовий Здвиг Української Молоді у В. Британії

В ДНЯХ 7-8 жовтня ц.р. в МЕНЧЕСТЕРІ з НАГОДИ ВОСЬМИХ РОКОВИН ІСНУВАННЯ УПА, 20-тої РІЧНИЦІ ПРОЦЕСУ Й ЗАСУДУ ЧЛЕНІВ СВУ й СУМ-у і ЧЕТВЕРТОЇ РІЧНИЦІ ВІДНОВЛЕННЯ СУМ-у НА ЕМІҐРАЦІЇ - ВІДБУЛОСЯ ВЕЛИКЕ КРАЙОВЕ СВЯТО СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.ПОНАД ЧОТИРИ ТИСЯЧІ УЧАСНИКІВ ЗАМАНІФЕСТУВАЛО СВОЮ СОЛІДАРНІСТЬ З ІДЕЯМИ ВОЮЧОЇ УКРАЇНИ. ЦЕ СУМІВСЬКЕ СВЯТО МАЛО ТАКОЖ ПОВАЖНИЙ ВІДГУК В АНГЛІЙСЬКІЙ ПРАСІ.

This is what it feels like to be free . . . as demonstrated by two of the 2,000 members of the Ukrainian Youth Association who gathered in Manchester's Heaton Park yesterday to remember the destruction of the Liberation Party by the Reds 20 years ago. Then more than 40 leaders were sent to labour camps in Siberia, others shot without trial. A pamphlet (below) distributed at the rally showed the Red Star, the church in flames, and gallows, the whole surrounded by chains.

He who lightly assents will seldom keep his word.
Lao-tsze.

Сумівське Свято знайшло поважний й прихильний відгук в англійській пресі.Ось фотокопія з "Дейлі Ґрафік" з 9 жовтня ц.р.,який помістив також одну з листівок присвячених 20-літтю процесу СВУ і СУМ.

Привітання Українській Молоді з нагоди Крайового свята СУМ'у

З нагоди Крайового Свята СУМ-у,що проголошене під кличем:Українська молодь – Батьківщині! – щиро вітаємо активну й вірну ідеям українського народу молодь на терені В.Британії і бажаємо найкращих успіхів в праці для добра України.

В буряні роки національного визволення,українська молодь завсігди стояла в авангарді національно-визвольних сил українського народу повна посвяти ідеї Української Самостійної Соборної Держави.По першій світовій війні,українська молодь перша виповіла нещадну боротьбу окупантам і в рядах УВО,ОУН,СУМ й інших націоналістичних гуртках повнила важку героїчну службу поневоленій нації.

Українська молодь – це крутянці,це житомирська юнацька школа,київські і одеські студенти – організатори СУМ-у,це свідома націоналістична молодь Західніх Областей України,це молодь УВО й ОУН,що створила героїчну епопею Української Повстанської Армії.

Свято української молоді на чужині в восьмі роковини існування УПА, в 20-ту річницю процесу й засуду членів Союзу Визволення України і Спілки Української Молоді,в четверту річницю відновлення СУМ-у на еміґрації – це велика маніфестація солідарності з Визвольною Боротьбою на Рідних Землях і вияв готовости стати на зміну друзям революційної ОУН й УПА,що стоять в нерівній але в непохитній геройській боротьбі з комуно-московськими імперіялістичними наїзниками.

Хай же свято це – додасть українській молоді ще більше сили,витривалості й віри в перемогу наших українських національно-християнських ідеалів,що виписані кров'ю кращих синів й дочок України:Бог і Батьківщина! Хай в недалекому майбутньому прапор сумівської молоді,на який склала приречення служити Богові і Україні,побідно замає побіч національних прапорів над Золотоверхим Вільним Києвом.

Хай Свята Богоматір – Покровителька УПА,благословить українську молодь, що склала на жертівнику національно-визвольної боротьби українського народу свою юність,віру,кров й життя – в її нестримному поході шляхом визволення й здобуття Української Самостійної Соборної Держави,маршируючи побідно на зустріч воскресним дзвонам Св.Софії і Юра!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!
Хай живе український народ і його героїчна молодь!
Слава Українській Повстанській Армії і її Командирові ґен.Т.Чупринці!
Хай живе Українська Головна Визвольна Рада!

Постій,7 жовтня 1950 р.

Теренковий Провід
Організації Українських Націоналістів

Геть нечисті руки

Відомо ж,що ворог діє всюди.Він старається пролізти в українські організації,установи,громади а навіть в церкву.Діє всіми йому питомими методами,включно з хитрощами й провокацією.Часто для введення в блуд українського громадянства,він маскується різними гаслами "правопрядку", "об'єднання","демократії",вдає щирого приятеля а навіть оборонця українського народу,його церкви,установ і т.д.Але вся діяльність ворога,всі методи скеровані на це,щоб здобуваючи з одного боку довіря в українського громадянства,з другого боку повести внутрішню диверсійну роботу, вбрити клаклеки,творити ін.синуації і провокувати внутрішню міжпартійну або релігійну боротьбу.Таким чином ворог має на меті паралізувати й руйнувати наші національні,релігійні,культурні і громадські надбання,щоб зробити з української еміґрації бастардів,які служитимуть чужим богам і

царям.З прикрістю й болем серця треба ствердити,що такий підступний воро-ий наступ ведеться вже від довшого часу на УАПЦ у В.Британії.

Донедавна Церковне Управління УАПЦ у В.Британії було в руках несовісних й безвідповідальних людей, яких підступом накинула на це становище відома із свойого безбожництва і марксизму група УРДП.Вірні УАПЦ були використовувані для партійних цілей цього середовища а церкву доведено до берегів матеріяльної руїни. Це є один з методів ворога,спрямований на позбавлення фінансових засобів,які є необхідні для існування і розвитку церкви.Зробивши церкву знаряддям партії,відбувалась скрита підготовка щоб за вказівками не-українських церковних властей обернути її в церкву московську /відома деверсія Григорія/.

Архипастирська візита вірних УАПЦ у В.Британії Високопреосвященнішого Владики Митрополита Полікарпа,прикоротила дещо сваволю руйників нашої української церкви.Церковне Управління замінено іншими людьми і започатковано оздоровлення УАПЦ у В.Британії. Але на перешкоді росту й розбудови нашої церкви стоїть її матеріяльний стан, який спричинений безвідповідальною партійною роботою попереднього Церковного Управління.УАПЦ опинилася без будь-яких фінансових засобів,обтяжена великими боргами навіть такого характеру, за який грозять її правні консенквенції з боку властей.Тому відходять в тінь справи партійного характеру а перед цілим українським громадянством стає потреба прийти з негайною поміччю – українській церкві.Це мусить пам'ятати кожний – нашій рідній українській церкві,яка заслуговує на повну підтримку цілого укр. громадянства.

З цього приводу Генеральне Церковне Управління УАПЦ у В.Британії звернулося до українського громадянства з закликом допомогти своїми пожертвами у тяжкому матеріяльному положенні УАПЦ.Це звернення знайшло живий синівський відгук серед українського громадянства для якого доля української церкви є дорожча за партійні сварки і регіональні поділи.Але рівночасно насторожився ворог. Перша спроба матеріяльно зруйнувати УАПЦ не дала бажаних ворогам наслідків і почалась нова,дещо іншими методами,акція проти УАПЦ маючи на меті підірвати довіря до Владики Полікарпа, о.прот.Молчанівського і до священиків УАПЦ у В.Британії.Методи трохи інші, але вислід мавби бути цей самий – через недовіря до своїх церковних достойників позбавити церкву матеріяльної підтримки з боку її вірних.

Як діє ворог? Перед нами лист Семена Телевного /71,АСД Барби Кемп,Раґби, Ворвікшіре/,писаний до Григорія Петровича. Семен Телевний став членом УРДП 28 березня 1949 року і зараз є "секретарем осередку УРДП" та "заступником секретаря Обласного Комітету".Користується партійним псев. – С.Засулич.В листі до Г.Петровича пише:

"Ти не пишеш чи одержав мій попередній лист де я описав про церковні справи.В цьому листі я хочу написати декілька слів про події в церкві в Лондоні,що трапились після приїзду митрополита.Може тобі відомо,що Полікарп розпустив стару /вибрану вірними/управу і по диктаторському назначив нову, що складається майже з бандеро-гетьманців,бо він же їх симпатик /признав же бандерівське проголошення 30 червня 1941 р./.Хоч о.І.Губаржевський і залишився головою церкви,одначе його хочуть усунути і довели до того,що він дістав сердечну хворобу і намічають на голову церкви о.Молчанівського як заступника /це той,що кричав:хай живе АБН/. Зараз всі вірні пишуть протести проти насилля в церкві...Ми стоїмо на сторожі Губаржевського і проти Молчанівського.Губаржевського в його боротьбі з насильниками треба підтримать".

Так на припорученння аґентів МВД Високопреосвященніший Митрополит Полікарп став "насильником" проти якого треба вести боротьбу.Пояснення не треба тут жодного.Звироднілий безбожник за наказом якогось енкаведівського політрука розпочав акцію проти найвищих наших церковних Достойників і нахабно встрягає в справи церкви,жонглюючи в дикий,непристойний культурної і християнської людини,спосіб їх іменами.Але пригляньмося дальше методам аґентурної роботи:2 вересня ц.р. в помешканні п.Коваленка /Єфремовець – сек.обл. осередку УРДП/ відбулися сходини.Цей же самий п.Телевний заявив,що він одержав листа від о.Губаржевського,який дуже просить щоб вони /уердепівці/ його підтримали.В м.Ковентрі-говорив п.Телевний – члени УРДП проводять грошову збірку для Губаржевського.Я веду постійну кореспонденцію з о. Губаржевським і мусимо доложити всіх старань,щоб він лишився,бо як його зніматуть,то нам не буде що робити.Він наших уердепівських поглядів і нас підтримує.З одного табору наші хлопці збираються їхати до Лондону і всіх повикидати з православного дому. Полікарп зв'язаний з католицизмом,він є ш... і т.д.

Ми не можемо повторяти слів цього звироднілого безбожника,які він кидає в образу так загально шанованому Церковному Достойникові Митрополитові Полікарпові.І кличемо:Геть брудні руки від нашої церкви і її Достойників.

Українське громадянство повинно негайно зареаґувати і здемаскувати всіх аґентурних виродків, які під фірмою УРДП поставили собі за ціль знищити Українську Автокефальну Православну Церкву.

Зокрема звертаємося до о.прот.Губаржевського з питанням – чи це все правда, чи він вдійсності замішаний в цю темну аґентурну роботу, чи може і він як і інші священики став жертвою провокації п.Телевного? Українське громадянство, вірні УАПЦ, прохають негайної відповіді і вияснення, щоб знати де і як широко розгалужена аґентурна робота проти УАПЦ.

Для нас, вірних УАПЦ провокація п. Телевного буде пересторогою і додасть нам ще більше сили й завзяття обстоювати добре ім'я і честь нашої Української Церкви. Ділами своїми, матеріяльними пожертвами докажімо, що жодин ворог нам не страшний і знищити нашої церкви нікому не вдасться.

Р.Б.

Ловіть злодія...

В уердепівській "Новій Добі" в статті п.з. "Де наше місце?" – виступає вже відомий нашим читачам, постійний клієнт цієї рубрики – пор.Луговенко-Камінський або за метрикою – Кондрацький. Це подаємо на марґінесі щоб читачі могли мати правдиву уяву про уердепівських "лідерів".

З'ясувавши в тій статті "де наше місце?" – яке на його думку є тільки в УНҐ, кол.Камінський пише:

"Крім УНҐ і СУБВ у Великій Британії ще існує військова організація клерикального напрямку, яка є фактично експозитурою бандерівської партії, що являє собою твір тієї частини українських громадян, які на протязі віків перебували поза основним масивом українських земель і на психології яких за останні 20 років фатально відбився духовий вплив німецького нацизму і італійського фашизму, підсилені католицькою нетерпимістю."

Може хтось з читачів подумає, що Нову Добу" видає якась большевицька експозитура, коли в ній находимо такі писання. Але ні! Журнал цей видає "Краєвий Комітет УРДП" а стаття підписана добре нам відомим кол.Камінським. Значить маємо до діла з проявами діяльности угруповання, яке навіть верховодить в УНРаді.

Але суть не в наклепах а в методах, яких вживають уердепівці для маскування їх чисто партійних цілей, що своїм змістом мало чим українські. Ідеться намагання щоб до своєї партійної прибудівки УНҐ притягнути "українське безпартійне громадянство". " На злодію шапка горить" – каже наша українська приказка і в наслідуванні її уердепівці підносять крик...лови злодія!

Як на ділі виглядає "безпартійність" УНҐ? Недавно, як ми подавали, відбувся "Перший з'їзд УНҐ", тобто того "безпартійного вояцтва" на чолі якого стоїть "тоже безпартійний" кол.Луговенко-Камінський-Кондрацький.

Про цей з'їзд не було повідомлено українського громадянства так як нпр. роблять всі установи чи організації, які побудовані на громадських засадах. Але після з'їзду, очевидно, проголошено, що відбувся з'їзд "безпартійного вояцтва". Ось декілька фактів, які говорять самі за себе і вияснюють маґію п.Камінського.

Колеґа Кондрацький – як "начальник штабу УНҐ" у В.Британії а одночасно Камінський-Луговенко – як "керівник збройних сил УРДП", користувався передовсім партійною владою. Він так і пише до кол.Коваленка: "Вжийте всіх заходів, щоб до дня Першого Краєвого З'їзду УНҐ всі наші члени і симпатики були охоплені членством УНҐ". Зрозуміло, що в свою чергу кол.Коваленко "документально" вжив "всіх заходів" щоб виконати "наказа" кол.Кондрацького.

"Секретар Край-Кому УРДП" Борис Бутенко – по партійному а по батькові – кол.Попівський, до кол.Ефремовця депешує: "Надсилаю Вам запрошення для членів нашої партії, які не є членами УНҐ, на конференцію УНҐ в Брадгорді... Прошу негайно ці запрошення розіслати...Треба щоб на конференції УНҐ було багато наших членів...Треба діяти ..." і т.д.

Таких матеріялів з "підготовки" цього "безпартійного з'їзду" можна доложити дуже багато, але вже й тих вистачає, щоб побачити "безпартійність" УНҐ.

Дивує однак, чого колеґи уердепівці "гніваються" на дійсну комбатантську організацію "Об'єднання б.Вояків Українців" у В.Британії, яке має около п'ять тисяч членів і є найбільшою укр.комбатантською організацією на еміґрації. Для українського народу – це українські вояки, для уердепівців – це "нацисти", "фашисти" і т.д. Надіємося однак, що в скорому часі і самі члени УРДП не схочуть служити цілям "Української Революційної Демократичної Партії Трудового Народу", хоч таку "присягу" були змушені перед партією скласти. І вони знайдуть своє місце між українським народом бо є інші, багато вищі й шляхетніші цілі, в яких втілюється Українська Самостійна Соборна Держава, що стоїть

Прожектором по лжепропаґандистах

Принявся в нас звичай, що окремі одиниці, або партійні "керівники" сходяться на різні /переважно політичні!/ наради і опісля проголошують резолюції починаючи від.."Ми українське громадянство..." і т.д. Роблять це цілком безконтрольно з боку українського громадянства, фальшиво з боку національної чести і підло з боку власного сумління. Такі наради відбуваються також і на терені В.Брітанії за ініціятивою УРДП або т.з. "представництва ВО на В.Британію".

Свого часу ми повідомляли про "Першу Конференцію Зв'язкових Представництва ВО" у В.Британії. Про саму "конференцію" не варта писати але можна кілька слів присвятити головним її аранжерам. Зробимо деякі вияснення на основі матеріялів опублікованих в "Інформаційному Листку Пред.ВО" у В.Британії. Характерним є, що "діевих" осіб тої конференції в'яже "щось" спільного а вперту чергу ненависть і злоба до ОУНр. Однак щоб мати властиве поняття про це "громадянство", що влаштувало цю конференцію треба зупинитися над кожним "діячем" зокрема.

Головним промовцем на цій "конференції" був "Голова представництва ВО" у В.Британії - п.М.Опаренко.

М.Опаренко - пор.польської армії /Андерса/, член "Федерального Клюбу", близький приятель і співробітник відомого польонофіла п.Соловея. Тому то у своїй промові нещадно "громив" бандерівців за "підривну роботу проти УНРади", але однак - тріюмфував він - "Ми не попали в ростіч, чи апатію, ми не здемобілізували своїх сил як і не здали своїх позицій"...

М.Сахно - відомий уердепівський ґалістер, що вжив всіх своїх вилостей для розколу суспільно-громадського життя у В.Британії. Зараз він, як належить в такому товаристві, є "керівником фінансового ресорту представництва ВО". Накидаючись на ОУН ще раз заблистів свою лайкою і наклепами.

М.Чорнорай - відомий з ініціятиви, яку вклав для розколу громадянства і створення "Об'єднання". Зараз він творець "безпартійної громадськости".

В.Соловій - "міністр для справ меншості рускей", відомий польонофіл, активний член "Федерального Клюбу".

П.Телевний - відомий уердепівський лідер, який веде акцію проти УАЩ. Він "теж вказав на деструктивну роботу ОУНр, яку треба гостро засудити".

Б.Панчук - ультра-демократ, суперліберал і т.д. Головний "ас" опозиції. У своїй промові звернув увагу на "фінанси" і заявив, - "якщо наші політичні противники - не захочуть підчинитися нашій вищій рації і дальше самовільно робитимуть свою роботу, - засудити цю роботу як ворожу нашій національно-визвольній ідеї".

М.Семчишин - "Керівник проп.ресорту ВО". Відзначився подружньою зрадою своєї дружини й донечки. Його дружина - широко відома на рідних землях націоналістка-революціонерка. У своїй промові, мабудь для заглушення свого сумління, "пописався" досить невибагливими наклепами на ОУНр.

Д-р О.Волинець - відомий загалові з його мин.діяльности а також з підготовлюваного процесу зі СУБ-ом. Він "стверджує, що робота ОУНр на міжнародній арені майже ніяка і в цьому відношенні сили цієї організації не треба переціновати".

П.Коваленко - секретар "Обласного Комітету УРДП". Він "зупинив свою увагу на шкідницькій роботі ОУНр, що всюди виступає в "імені українського народу" коли їй на це ні нарід ні загал нашого громадянства, ніякого права не дали".

П.Кондрацький - наш сталий клієнт рубрики "оком і ухом", керівник "військового ресорта УРДП". Він "відмітив, що не треба надто боліти виходом ОУНр з УНРади, бо перебування бандерівців в УНРаді спричиняло багато труднощів, які тепер можна оминути".

Це менш-більш всі "промовці" й "дискутанти", що виступали на "конференції". Джерелом нашим був "Інформаційний Листок Представництва ВО УНР у В.Британії" / не СБ /. Коментарів не даємо жадних, бо подані факти говорять самі за себе. Основною темою "нарад" була ОУНр, як її здескредитувати серед українського громадянства щоб можна було її знищити. Десь в той же самий час, по другій стороні, в одній з "найбільш демократичних країн" тех відбуваються наради політруків й енкаведистів, як позбутися і знищити бандерівські "банди". Тож подайте собі руки панове, бо кордони вас, як бачимо не ділять а єднає вас спільна ціль: знищити ОУНр, УПА й УГВР.

Ось яку ролю сповняє на еміґрації УНРада, ВО і її "представництво".

А-га.

ЛОВІТЬ ЗЛОДІЯ...

понад кляси, понад партії і "присягу" на талмуд І.Багряного. Скорше чи пізніше прийде кінець багряній партизанщині на еміґрації.

І.В.

Українське громадянство проти розбивачів

Зі сторони т.з.спозиції,що складається з псевдодемократів,зустрічаємося з постійними закидами в нашу сторону,що ми "фашисти","диктатори" і т.д. На будь-якому зібранні,зборах чи вічу, коли показується,що волею громадянства наші"демократи"провалюються,вони зразу підносять крик і протестують проти"диктатури".Вони чомусь переконані,що демократія є щойно тоді,коли загал громадянства підпорядкується їм, без огляду на їх число і якість.

Про п."отамана" Бульбу,що "гостить" у В.Британії,ми вже багато писали,пишемо й на іншому місці,а також і тут присвячуємо йому дещо уваги.Як приклад, як розуміють демократію "демократи" з під стягу п.Бульби,наводимо перебіг влаштованої уердепівцями "національної маніфестації" в м.Брадфорді.

Коли виявилось,що прибічна "ґвардія" уердепівців не всилі запевнити п."отаманові" успіхів серед українського громадянства,на поміч п."отаману" змолізовано всі "демократичні сили" на чолі з відомими місцевими псевдодемократами. По своїх перших невдачах п. "отаман" почав приготовлятись до "ґенеральної" офензиви.Наступ цей розпочався сфальшованим кличем:"Україна в боротьбі",під яким "громадські комітети" організують "національні маніфестації". "Стратегія" влаштовування "національних маніфестацій" полягає в тому,щоб скликати українське громадянство на"маніфестацію",яку ініціятори задумали перевести в користь своїх партійних цілей.

8 жовтня ц.р.,коли в Менчестері українська молодь,при масовій участі українського громадянства маніфестувала свою солідарність з ідеями Воюючої України, в недалекому м.Брадфорді псевдодемократи влаштували своє "національне віче".Приблизно б.1000 осіб виповнили по береги залю а між ними було видно також кільканадцять москалів,які поспішили мабуть на "поміч" нашим псевдодемократам.

Врешті на сцену виходить п."отаман" в супроводі пп.Панчука,Гавриша,Добрянського і кількох "штабових"уердепівців. П.Гавриш відкриває віче і зразу дає слово п.Панчукові. П.К.звертає увагу на формальність віча і пропонує вибрати Президію.У відповідь п.Гавриш повідомляє,що Президія вже є,ось з тих панів "яких бачите за столом".На залі велике здивування,падуть питання:хто, коли і де вибирав цих панів в Президію, з яких більшість загалові зовсім незнані? П.К. звертає ще раз увагу на потребу вибору Президії присутнім громадянством,але пп.Добрянський і Гавриш категорично протиставляються цьому.

Присутні на залі учасники піддержують вповні п.К. і пропонують своїх кандидатів,але урядуючі на сцені псевдодемократи не хочуть прийняти волі загалу. Тоді п.К забирає голос,вказує на історичні традиції укр.народу пошанування людських прав й громадських законів,що в сучасному розумінні звуться демократією.Висловлює здивування, звідки в цих кількох панів береть бажання і право,наслідуючи диктатуру Гітлера й Сталіна,згори накидати свою волю присутньому українському громадянству. Приявне громадянство піддержує п.К. бурхливими оплесками.

Але для псевдодемократів,там де ходить про їх особисті й партійні справи і інтереси є незрозумілим поняття демократії,назвою якої так часто жонглюють.Починається дискусія,в якій беруть участь всі,хто з ким хоче;жінки, молодь і старше громадянство.П.Добрянський старається оминути вибору Президії читанням своєї доповіді,якої однак ніхто не хоче слухати.Врешті по двогодинній "дискусії" забирає голос п.Г., який цитатами слів й писань присутніх "демократів" і різними фактами їх діяльності цілковито їх демаскує.Пригадує як "тому три роки,ті самі панове обливали найгіршим брудом Воюючу Україну і славну УПА,називаючи її бандитами та бандерівськими парубками.Сьогодні спекулюють вони кров'ю кращих синів України,говорять приманливі слова і рівночасно забороняють українському громадянству виявити свою волю і розповісти правду про них! Далі промовець проводить аналізу розбиття суспільно-громадського життя,якого доконали ці панове,згадує їх відношення до мюнхенської і ін. маніфестацій АБН і вказує на комунікат,що був виданий УНРадою.Промову п.Г.приявні кілька разів переривають бурхливими оплесками.

Бачучи свою повну поразку й безсилість,групка прихильників п."отамана" старається спровокувати на залі замішання,негребуючи навіть порушенням порядку.Та їх провокації лишаються без успіху. Ще забирає слово п.Т.,який рівнож вказує на ролю,яку відограють в українському житті псевдодемократи,та заявляє,що українське громадянство вповні солідаризується з Воюючою Україною.Відтак приняні аплявзами схвалюють резолюції віча і національним гимном закінчують маніфестацію.

Брадфордська маніфестація,яка була підготована на маніфестацію партійну, що мала пройти під знаком уердепівщини,перетворилася в масову маніфестацію українського громадянства,яке ще раз і ще раз заманіфестувало свою нерозривну єдність з українським національно-визвольним табором:ОУН,УПА й УГВР.

Присутній

Оком і ухом

ПАН "ОТЬМАН" ПАРТИЗАНИТЬ ДАЛІ...

Пан " отаман",який приїхав до В. Британії на замовлення його однопартійців,переживає глибоке розчарування. Перші його спроби виступити перед місцевим українським громадянством зовсім не повелися і закінчилися карикатурною утечею в м.Рочдейлі.Скомпромітований "отаман" рішив на деякий час зникнути з очей громадянства і перенісся у "глибоке підпілля".Розпочалась серія "таємних зібрань" однопартійців,на яких п."отаман" міг відважно "громити" своїх"ворогів",користаючи з їх неприсутності.

Недавно за стараннем уерцепівців мало відбутися віче в м.Ковентрі,але застрашені видуманими "бандерівськими колонами" ініціятори відкликали віче в останній хвилині.Однак в тиждень пізнійше,І жовтня ц.р. відбулося таємне зібрання.Кількох громадян,що припадково довідались про віче і хотіли почути "отамана" мусіли зрезигнувати зі свойого бажання бо при вході на залю зустрілись з п.Телевним,який контролював кожнього на взір советських енкаведитів:"А запрошення у вас есть?"

На залі зібралось аж сорок-кілька осіб з цілої "ковентерської області", Нотінґгаму,Лінкольширу і ін."теренів" а між ними кількох "непевних". По доповіді "отамана" отворено дискусію але коли виявилось,що починають забирати голос "непевні" голова "краєвої УНҐ""по-демократичному" почав відбирати голоси дискутантам:"сідайте,забороняю вам говорити","ви не маєте голосу", "відбираю вам голос" і т.д. Така поведінка аж ніяк не виглядала на "демократію"а на дійсну "пролетарську диктатуру" тому нічого дивного,що навіть прихильники "отамана" почали дезорієнтуватись. П.Б. звернувся до "голови краєвої УНҐ" з протестом:"Не знаючи вашого призвища,чую що тут було говорено про демократію,і невже ж це демократія,що ви не даєте людям ставити питання?"

Характерні були деякі питання і відповіді "отамана"на них.Подаємо з них деякі виїмки,щоб загал громадянства міг довідатись,що говорить п."отаман" між своїми однопартійцями.

П.Корецький ставить питання:"Чи УНҐ має зв'язок з УПА?"

"Отаман" – "Ні УНҐ не має зв'язку з УПА,бо УПА не є якоюсь великою силою а діє по двое-трое людей диверсійними групами".

П.Д. – "Чи пан отаман може назвати тих кілька підпільних організацій, про які говорив,що діють в краю".

"Отаман" по деякому ваганні й зміні кольору обличчя:"В Україні подібно як і тут є дві противні собі сили, а про назви їх недоцільно в теперішніх обставинах говорити.Чи ви задоволені з моєї відповіді?"

П.Д.-"Я не одержав відповіді на моє питання,тому не має причини питати про моє задоволення".

"Галичанин" /так звав себе/"виясню̈є",що "за Польщі був підпільний рух але про него не говорилося,бо про справи не говори з ким можна а з ким треба".

П.М. – "Хто був Головнокомандуючим УПА від 1942 до 1947 р.?"

"Отаман" – "Це питання трохи з гачком але я відповім на нього і може відогну цей гачок.Від 1943 р. Командування УПА перейшло до людей з ОУН С.Бандери.Хто був Головнокомандуючим того я не знаю,кажуть,що Т.Чупринка але це псевдо".

П.К. – "Чи п.отаман нав'язав зв'язки з бійцями УПА,які перейшли до Німеччини,а якщо ні,то чому?"

"Отаман" – "Зв'язку з ними не мав, бо вони заявили,що хочуть говорити з Бандерою".

П.Сидоренко –"Які вимоги поставила команда УНҐ відносно створення українського леґіону на Корею?"

"Отаман" – "Таких вимог ще не поставлено,бо пропозиція а саме творення леґіону це різні речі".

П.С. – "Чи бандерівці є насправді поважною силою,чи ми можемо перейти не звертаючи на них уваги?"

"Отаман" – "На кошку то і миш чигає.Вони прийшли на еміґрацію з цілим готовим апаратом й коли бушувала хвиля репатріяції,їм вдалося стероризувати мирне населення ДП.Вони заявляють,що 95 % населення за ними,але це противно".

П.К-ий – "Чи тим ви заявляєте,що бандерівці утекли на еміґрацію з цілим апаратом?"

"Отаман" – "Я не сказав,що утекли, хто чув?"

П.К. – "Цікаво однак,як ви тут з'явились,залишаючи стрільців,яких як кажеги,очолювали?".

"Отаман" змішаний – "Мене привезли німці до Саксевгавзен".

П.Коваленко – "Не можу стриматись, цей пан напевно нічого більше не читає лише "Самостійник" і висловлює думку Мірчука".

Після цього наступав посилена диктатура і всім"непевним"заборонено виступати.На жаль широкі круги укр.гро-

мадянства не мають змоги почути мудрощів п."отамана" бо він або утікає або ховається у вузькому кругі своїх однодумців, з якими переводить таємні зібрання.

Коли нарешті п."отаман" і його однопартійці переконались, що місцеве укр.громадянство засуджує саму появу п."отамана" на поміч йому поспішили такі відомі "аси" як п.Панчук. Розпочалась третя фаза виступів "отамана". Підступно й фальшиво пропагуються при помочі листівок віча п.н."Україна в боротьбі".Листівки підписує вже не УНГ а видумані "Громадські Комітети" щоб таким способом здезоріентувати й обдурити українське громадянство.

Перший свій "старт" під цим фальшивим кличем зробив п. "отаман" при помочі п.Панчука в м.Брадфорді.Вибираючи для себе найбільш пригожий момент, коли в Менчестері відбувався великий здвиг Крайового Свята СУМ-у. Ініціятори "маніфестації" сподівалися, що користаючи з неприсутності ширших кругів громадянства, яке взяло масову участь в сумівському святі, проведуть свою партійну "маніфестацію" згідно з їх плянами, щоб опісля хвалитися своїми "подвигами" й "успіхами". Але навіть й такі сподівання не справдилися і "маніфестація" в м.Брадфорді перетворилась в найбільшу поразку, яку колинебуть зазнав п. "отаман" і його прибічники.Вона стала ще одним наявним доказом, що для п. "отамана" і його однодумців немає чого шукати серед українського суспільства у В.Британії. В слідуючому числі "В.Ш." подамо більші інформації про "маніфестації" в ін.місцевостях.

ВЖЕ БЕЗ МАСКИ

Журнал "Вперед" – що став трибуною марксистської доктрини, чим раз більше спеціялізується в отвертій боротьбі проти ОУНр. Вже не на шпальтах але на цілих сторінках лементують різні М-ки, видумуючи найгірші історії проти революційної ОУН а особливо її Провідника С.Бандери.Дістається при цьому також "реакційним капіталістам заходу", як от Черчілеві, Труманові і т.д.

Ось деякі виїмки тільки з числа 3-го "Вперед".

"Буржуазія заходу виступає за збереження "статус кво", за той устрій, який існує в її світі, за збереження кольоній, за збереження імперських сфер впливу та системи експлуатації людини людиною"..."Очевидно є, що ні за Черчілем ні за Абрамовічем нема народніх мас".

"Большевики назвали свій офіціоз "Правда" – чи не перейменувати б тому газету "Український Самостійник" на "Брехня?"

"В силу тієї її своєї капіталістичної природи США будуть, як то показує досвід Західньої Німеччини, обстоювати й на Сході Европи, зокрема Україні, реставрацію капіталізму"...

"Бандера як націоналіст, але старої, реакційної школи, не бачить епохального призначення українського народу – побудувати перше в історії безклясове суспільство і стати авангардом у боротьбі за вільне й мирне співжиття всіх народів"...

"Нам здається, що в Европі армії дряхлючої буржуазної демократії не витримають іспиту в сутичці з насланими Москвою арміями, які ймовірно будуть не російського походження"..."зі всіх існуючих тут армій найбільш відпорною супроти російської /і всякої іншої/ агресії була б, на нашу думку, армія Югославії"...

Таких і подібних цитат можна навести дуже багато."Вперед" вже без маски проповідує український титоїзм.Однак треба знати товаришам з "Вперед", що роблять кривду тов.Сталіну, коли кажуть, що для укр.народу є "епохальне призначення створити перше в історії безклясове суспільство". Бо "перше в історії безклясове суспільство" створив таки "геніяльний пророк"Ленін й його наслідник "батько" Сталін".Не вони виконали "епохальне призначення", яке чомусь "трудовики" з "Вперед" приписують українському народові.Може б так "Вперед"попробував переконати про це "батька" Сталіна а мавби сильніші "плечі" для боротьби з"буржуазним заходом" й "реакційним укр.націоналізмом" бо "плечі" Тіта, здається нам, не вистарчають...

ЯК ВЛАШТОВУВАЛИСЯ "ЖИТОМИРСЬКІ РОКОВИНИ"

10 вересня ц.р. відбулася "обласна" академія влаштована мельниківцями в пам'ять їх партійних героїв Сеника й Співорського.Воно було й нічого, бо ж вільно кожній групі плекати культ своїх героїв. Але в цьому випадку зустрічаємося з неймовірним фактом, бо для вшанування пам'яті осіб, які за твердженням даної групи, були ідеольогами мельниківського націоналізму, були видані спеціяльні накази такого змісту:

"Вельмишановний друг..... Подаю до відома, що дня 10.9.50 у неділю в м.Рочдейлі по Службі Божій буде відправлена поминальна панахида за упокій душ упавших лицарів славної пам'яті підпол.М.Співорського та сотника С. Грибівського.

Наказую всім нашим членам, кандидатам, симпатикам прибути точно й без запізнення на 2 год....

Дозволяю зі собою привести лише цілком толеральних, тобто тих одно-

думців.Всі ті,що не прибудуть,будуть притягнені до відповідальності".

Такий "наказ" є явищем наскрізь сумним й аморальним не тільки в рядах партії,групи але навіть серед громадянства.Люди вшановують пам'ять героїв своїм свідомим почуттям духовного пов'язання з ними,подяки й пошани до них.Вперше зустрічаємося з фактом,де дається наказа членам організації взяти участь в поминальній панахиді.А вже зовсім дикими є погрози тим,що не прибудуть і наказ "привести зі собою лише цілком толерантних,однодумців".

Ще один факт свідчить про моральну вартість членства мельниківців.Одним з найбільш активних учасників академії був п. П. Ця людина прип ово була попала в ряди ОУНр але швидко стала виключена за дефравдацію суспільно-громадських грошей.Наплямований і виключений з рядів ОУНр п.П. сьогодні активний член мельниківської групи.

Мимоволі пригадується нам лист п. Тарнавського до п.Ш.,якого інформовано,що "всі волиняки є організовані в лавах ОУНм" і він рівнож повинен туди належати,тим більше,що находиться на "відповідному пості в таборі".Чи таким способом вербування членів до групи п.Мельника можна створити ідейну групу ? Сумніваємося і доказом цього є "накази" видавані "проводом" мельниківців.Нічого дивуватися наслідкам. Який морально-ідейний рівень членства, такі й "накази" мельниківського "проводу".

ГОТУЮТЬСЯ КАДРИ ТІТІВЦІВ...

"Обласний Комітет УРДП" на область "Мідланд" проголосив партійний набір кандидатів до "навчання в заочному університеті політичної освіти".

Так от по "перевишколі" та викладах "політичної грамоти" будемо мати готові "кадри українських тітовців". А дехто нарікає,що ми на еміграції марнуємо час,не вишколюємо фахівців і т.п. Чи ж не вистачить нам "вишколених фахівців" - "політруків" УРДП?

"Як не прийде новий Петлюра,то прийде український Тіто" - це ж клич магомеда УРДП І.Багряного. А слідом за вивченням "політичної грамоти" з кораку І.Багряного прийде невідклично клич "українського" тіта,що вже раз був піднесений таком "визволителями трудового народу" й творцями "жовтневої революції".Але цим разом український нарід не дасть себе вдруге обманути.

"АВАНС" п.КОРЕЦЬКОГО...

Скарга членів "Осередку УРДП Ковентерської Області" на п.Корецького не знайшла зрозуміння у керівників "Край-кому" і його не усунено з "рядів".Щобільше - на останніх "зборах" цього осередку,що відбулися в наслідок резигнації з "посади секретаря осередку" п.П.Тарасенка /Полтавця/ обрано п.Корецького на "секретаря осередку".Багато членів цього "осередку" виявляли невдоволення з такого вибору,але присутній "лідер" п.Телевний настоював на цей вибір,бо "не має кого іншого вибрати".

Фактично "вибір" п.Корецького відбувся на"пробу",якщо він добре "працюватиме",то останеться на своїй "посаді",якщо ні - то згідно з пляном п. Телевного - грозить йому деґрадація.

На перших "сходинах" /17.9.ц.р./, якими провадив п.Корецький бракувало багато членів і п.Корецький заповів інтервенцію у "вищих чинників УРДП", щоб дозволено йому усувати"таких" членів з "рядів УРДП".

Остерігаємо членів "осередку"УРДП, що п.Корецький - це вроджений диктатор /виховувався в"бандерівській школі"/тому треба підчинитися його диктатурі,бо інакше він всіх повикидає і останеться сам,як єдиний правовірний.../чи уердепівець - не твердимо./

"ПРОПОЗИЦІЯ"п.КОВАЛЕНКОВІ...

/Постанова/..."Запропонувати п.Коваленкові,як І-му заступникові Голови ОУБ вимагати негайного скликання пленуму Ради ОУБ з участю Представництва В/О на Велику Британію.Зобов'язати п.Коваленка звернутися з відозвою до членства ОУБ яко перший заступник"...

Так щож п.Коваленко,маєте наказ тож піднімайте диверсію в ОУБ,бо і так задовго /на ваш темперамент і ціль/ існує цей дивотвір.

ДЯКУЄМО ЗА ПРИЗНАННЯ

Несподівано для нас,наша рубрика "Оком і ухом" викликала велике зацікавлення та здобуває собі популярність особливо серед уердепівців.Попит на "В.Ш." зростає до тої міри,що чолові "лідери" УРДП немаючи змоги набути його,власноручно переписують і "кольпортерують" між собою сторінку "Оком і ухом". Радіють,що "щось"про них пишеться...

Від членів УРДП починаємо одержувати признання за своєчасне й точне інформування їх про "пляни" і "діяльність" їх "проводу". Деякі просто заявляють,що "щойно тепер,прочитавши автентичні матеріяли нашої партії,починають нам відкриватися очі". Дай Боже щоб не тільки членам але й "проводові"УРДП "відкрилися очі"...

ЙДУТЬ В "ГЛИБОКЕ ПІДПІЛЛЯ"...

По деякому "бойовому"піднесенні,серед українських корейських добровольців наступив значний упадок їх температури. Дискусія на цю тему в укр.пресі привела до протверезіння навіть тих,що дались збаламутити "демократам" з під знаку УРДП й УНРади.Рядовим членам тих "демократичних" угруповань лишилось нічого більше як невдало виправдувати свою "верхівку".

В зв'язку з тим,чимраз більше помітний перехід тих угруповань у "підпілля" українського громадянства.Діяльність їх конспірується до тої міри,що навіть зібрання чи сходини "Об'єднання" УНІ,прихильників УНРади і т.д. мають характер чисто "підпільний" й таємний перед оком громадянства.Тому для загалу українського громадянства починає видаватись,що різні "м-ці","у-ці" й їм подібного покрою "демократи" починають зникати з терену В.Британії.Але вони ще "існують" а навіть "діють" в "глибокому підпіллі" українського громадянства.

ПОЖЕРТВИ

НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД

З нагоди вінчання П-ва ФЕВКОНІЇ й Р.СКОЛОЗЯТІВ,за ініціятивою пп. Балабана і І.Бадури гості зложили: 9 фун. 17 шіл.

З нагоди вінчання П-ва ПЕКТАРІВ зложили пожертви слідуючі гості: А.Кріль – 4 шіл.,І.Цяпута – 2 шіл., М.Пелерюк – 2 шіл.,З.Колюбінська – 2 шіл.,З.Тобен – 2 шіл.,Т.Пальчук – 2 шіл.,В.Куруза – 2 шіл., Ледхід /англійка/ – 2 шіл.,Борка – 2 шіл., Маґас – 2 шіл.,М.Ткач –10 шіл.,Тиктор – 1 фунт, Й.Тиктор – 10 шіл., Т.Довган – 1 фунт,В.Кучер – 7 шіл.

З нагоди вінчання П-ва ІВАНІВ в м. Гудерсфільді,за ініціятивою д.Фрищиного гості зложили: С.Курпий – 10 шіл.,М.Фрищин – 10 шіл., Лецик – 10 шіл.,В.Іванів – 10 шіл., Зборський – 10 шіл.,М.Пенцак – 10 шіл. В.Шпот – 10 шіл.,Д.Грондей – 2 ш.6 п., А.Верней – 2 ш.6 п.,С.Плюта – 3 шіл., М.Деминський – 4 шіл.,М.Федорак – 5 ш. Ю.Лійка – 5 шіл.,Анна Садова – 2 ш.6п. Українці табору ВЕЛІНҐОРЕ – 5 шіл.

Др. Бабала зложив 2 фунти.

НА ФОНД УПА

З нагоди вінчання П-ва Марії й Теодора ГОНЯК в Рочдейлі за ініціятивою д.Шумки гості зложили: 8 фун. 8 ш.10 п.

З нагоди вінчання П-ва ДЕЦИКІВ за ініціятивою д.М.Береського гості зложили: 2 фун.17 шіл. 6 п.

З нагоди вінчання П-ва ПУФКИХ в Гейльмайр Гостель за ініціятивою пп.П.Сковронка й П.Канюка гості зложили: 9 фун.19 ш.9 п.

Індивідуальні пожертви: Іван Ліщинський – 10 шіл.,Василь Грамяк – 10 шіл.,Іван Кміть – 10 шіл., Григорій Голубко – 5 шіл.,Петро Вітівський – 5 шіл.,Андрій Кузбит – 5 шіл., Микола Тимочко – 5 шіл.,Василь Шапка – 3 шіл.,Іван Вардинець – 3 шіл.,Андрій Джердж – 3 шіл.,Григорій Мінковський – 3 шіл.,Іван Бекерський 3 шіл.
По 2 шіл.6 п. зложили:
Володимир Бачинський,Михайло Тарнавський,Михайло Сорока,Михайло Слободян, Микола Ватраль,Володимир Сірий,Михайло Августинович,Василь Василишин,Роман Довгаль,Михайло Гавкалюк,Іван Ромехак, Юрій Скоротко.
По 2 шіл.:Павло Борейко,Володимир Патра,Петро Павлик,Іван Скальський,Орест Ониґда,Михасько.

НА ФОНД АБН

З нагоди вінчання П-ва САВКІВ гості зложили:4 фун.4 шіл.

З нагоди вінчання П-ва ОЛІЙНИК гості зложили: 2 фун.15 шіл.

На хрестинах у П-ва С.МЕЛЬНИК гості зложили: 1 фунт.

Друг з Маківки – 5 шіл.

НА РОЗБУДОВУ "ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ"

З нагоди вінчання П-ва ПАПІШІВ гості зложили – 3 фунтів 14 шіл.

Др.ОХ – 5 шіл.

ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ ЗИРА ПОЛЯКА А МОЛОДИМ ПАРАМ МНОГАЯ ЛІТ І БАГАТО ЩАСТЯ.

ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИСЛАЛИ ХОЧ ОДНОГО ЧИТАЧА "ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ"?
ЯКЩО НІ,ЗРОБІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО!